ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 23 KATOWICE, DNIA 30 SIERPNIA 1946

Poz. TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

403.

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o państwowym planie inwestycyjnym

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 200, z dnia 29 lipca 1946 r.).

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Dział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Inwestycjami w rozumieniu niniejszego dekretu są wszelkie nakłady gospodarcze, powodujące wzrost lub zachowanie trwałych dóbr produkcyjnych (wytwórczych), bądź dóbr trwałego użytkowania, a w szczególności nakłady związane z:

a) podstawowymi urządzeniami gospodarczymi,
b) budownictwem użytkowym i mieszkalnym,
c) nowymi urządzeniami produkcji dóbr i usług,
d) remontem kapitalnym i zabezpieczeniem istniejących urządzeń produkcyjnych,
e) uzupełnianiem urządzeń produkcyjnych i renowacją zużytych,
f) nabyciem patentów i licencji oraz udziałów w nowotworzonych przedsiębiorstwach,
g) pracami wstępnymi do inwestycji, które mają być wykonane w następnym okresie,
h) gromadzeniem specjalnych długotrwałych zapasów surowców, półfabrykatów i środków produkcji.

2. Rozporządzenie Ministra Odbudowy wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i z właściwymi ministrami określi, jakiego rodzaju remonty uważane są za kapitalne i jakie prace mają charakter wstępny do przyszłych inwestycyj.

Art. 2. 1. Państwowy plan inwestycyjny obejmuje następujące inwestycje:

a) administracji państwowej,
b) instytucji, zakładów i przedsiębiorstw państwowych lub będących pod zarządem państwowym,
c) samorządu terytorialnego, instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw komunalnych oraz związków i instytucyj publiczno-prawnych,
d) spółdzielni,
e) osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego.

2) Inwestycje wymienione w ust. 1 pkt d) i e) wchodzą do państwowego planu inwestycyjnego tylko w tych przypadkach, gdy wykonywane są przy pomocy Państwa lub instytucyj państwowych albo prawa publicznego, udzielanej bądź w postaci kredytów bankowych, bądź przydziałów surowców lub materiałów, bądź ulg podatkowych, bądź w jakiejkolwiek innej postaci.

Art. 3. Wydatki inwestycyjne administracji państwowej, instytucyj, zakładów, przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw pod zarządem państwowym, wydatki inwestycyjne samorządu terytorialnego i instytucyj, zakładów i przedsiębiorstw komunalnych oraz związków i instytucyj publiczno-prawnych mogą być dokonywane tylko w ramach i na podstawie państwowego planu inwestycyjnego, nawet w razie posiadania odpowiednich własnych środków na pokrycie projektowanych wydatków inwestycyjnych, o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Art. 4. 1. Okres, na jaki sporządzony jest plan inwestycyjny, uzależniony jest od potrzeb, wynikających z sytuacji gospodarczej kraju oraz zamierzeń inwestycyjnych i ustalony zostaje w drodze uchwały Rady Ministrów.

2. Okres planu inwestycyjnego nie może być jednak krótszy od okresu budżetowego; jeżeli zaś obejmuje kilka okresów budżetowych, początek i koniec okresu objętego planem inwestycyjnym powinien pokrywać się z odpowiednim okresem budżetowym.

Art. 5. 1. Państwowe plany inwestycyjne sporządzane na jeden okres budżetowy są planami szczegółowymi, na okresy zaś dłuższe, aniżeli jeden okres budżetowy, sporządzane są plany ogólne, zawierające wytyczne co do zakresu i rozmiaru planu oraz hierarchii i kolejności potrzeb inwestycyjnych. Na poszczególne okresy budżetowe, objęte planem ogólnym sporządza się plany szczegółowe według przepisów Działu II.

2. Rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, ustali sposób sporządzania państwowego planu inwestycyjnego na okresy dłuższe, aniżeli jeden okres budżetowy.

Art. 6. 1. Państwowe plany inwestycyjne zarówno ogólne, jak i szczegółowe ogłaszane są w formie ustaw.

2. Uchwalenie w drodze ustawodawczej planu szczegółowego następuje w terminach i z zachowaniem warunków przewidzianych dla budżetu państwowego.

Art. 7. W zakresie inwestycyj nie objętych państwowym planem inwestycyjnym Rada Ministrów może w drodze rozporządzeń uzależnić dokonywanie ich od zachowania przez inwestorów specjalnych warunków, dotyczących sposobu finansowania tych inwestycyj oraz sposobu i rozmiaru korzystania z rozdziału surowców, materiałów, sprzętu technicznego i taboru transportowego.

Art. 8. 1. Do przedsiębiorstw osób fizycznych lub prawnych prawa prywatnego, dokonywających inwestycyj objętych państwowym planem inwestycyjnym, bądź wpłat lub lokat na cele inwestycyjne, stosuje się art. 29 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 14).

2. Rodzaje wpłat lub lokat, do których będzie miał zastosowanie przepis ust. 1, oraz warunki, na jakich mają one być dokonywane ustali rozporządzenie Ministra Skarbu wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Dział II.

Sporządzanie planu szczegółowego.

Art. 9. 1. Państwowy plan inwestycyjny sporządza Centralny Urząd Planowania na podstawie projektów przedłożonych przez następujące władze oraz instytucje:

a) w zakresie inwestycji administracji państwowej oraz inwestycyj instytucji, zakładów i przedsiębiorstw państwowych i przedsiębiorstw pod zarządem państwowym — przez właściwych ministrów;
b) w zakresie wszelkich inwestycyj użyteczności publicznej i budowlanych związków samorządowych, w zakresie budownictwa mieszkaniowego innych związków, instytucji prawa publicznego oraz spółdzielni i ich związków, w zakresie wszelkich inwestycyj budowlanych osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego — przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej oraz innymi właściwymi ministrami;
c) w zakresie inwestycyj spółdzielni nie objętych pkt b) — przez właściwe związki rewizyjne bądź gospodarcze tych spółdzielni za pośrednictwem Państwowej Rady Spółdzielczej;
d) w zakresie pozostałych inwestycyj związków, instytucyj prawa publicznego oraz osób fizycznych i prawnych prawa prywatnego — przez właściwych ministrów.

2. Projekty sporządzane są na podstawie wniosków inwestorów o objęcie projektowanej przez nich inwestycji państwowym planem inwestycyjnym lub z inicjatywy władz oraz instytucji zainteresowanych.

Art. 10. Prezes Centralnego Urzędu Planowania ustali w drodze instrukcji:

a) zakres inwestycyj objętych planem szczegółowym;
b) wzory wniosków o objęcie planem szczegółowym, sposób ich wypełniania przez inwestorów oraz terminy składania tych wniosków;
c) zasady preliminowania kosztów zamierzonych inwestycją;
d) zasady, na których oparte będzie zapotrzebowanie sił roboczych i materiałów;

e) sposób sporządzania i termin przedkładania projektów do planu szczegółowego (art. 9 ust. 1);
f) sposób koordynacji wstępnych prac nad projektami poszczególnych kategoryj inwestorów, wymienionych w art. 9 ust. 1.

Art. 11. Przedłożone projekty do planu szczegółowego Centralny Urząd Planowania uzgadnia z właściwymi ministrami lub przedstawicielami inwestorów i włącza do planu szczegółowego z uwzględnieniem hierarchii i kolejności potrzeb, odpowiednio do możliwości finansowych i materiałowych oraz rozporządzalnych sił roboczych.

Dział III.

Pokrywanie wydatków planu szczegółowego.

Art. 12. Wydatki związane z wykonaniem państwowego planu inwestycyjnego pokrywane są ze środków własnych inwestorów, z dotacji Skarbu Państwa oraz w drodze operacji finansowych i kredytowych opartych o niżej wymienione źródła:
a) państwowy fundusz inwestycyjny, przewidziany w odrębnych przepisach prawnych;
b) fundusze amortyzacyjne przedsiębiorstw państwowych;
c) fundusze lokacyjne instytucyj oszczędnościowych, bankowych i ubezpieczeniowych;
d) wszelkie inne fundusze o przeznaczeniu inwestycyjnym, tworzone na podstawie specjalnych przepisów prawnych;
e) wpływy ze sprzedaży mienia państwowego po pokryciu ciążących na nim zobowiązań;
f) wpływy z wewnętrznych operacyj kredytowych;
g) kredyty zagraniczne średnio- i długoterminowe;
h) lokaty Skarbu Państwa.

Art. 13. 1. Każdorazowy państwowy plan finansowy ustala, w jakim rozmiarze przewidziane w planie szczegółowym wydatki są pokrywane bądź z własnych środków inwestorów, bądź z dotacji Skarbu Państwa, bądź też z operacyj finansowych i kredytowych.

2. Do czasu ogłoszenia ustawy o państwowym planie finansowym Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania ustala plan finansowego pokrycia planu szczegółowego ze środków przewidzianych w ust. 1.

Art. 14. 1. Kredyty na pokrycie wydatków, przewidzianych planem szczegółowym, będą uruchamiane na wniosek właściwych ministrów co kwartał przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

2. Kredyty będą uruchamiane tylko na te cele, na które zostały przyznane z wyjątkiem przypadku, przewidzianego w art. 17.

Art. 15. Jeżeli sytuacja gospodarcza na to pozwala, może nastąpić włączenie do planu szczegółowego nowych inwestycyj w drodze uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu, pod warunkiem, że związane z tym zwiększenie kwoty wydatków, przewidzianych planem inwestycyjnym, nie przekroczy 10% ogólnej kwoty planu i że zwiększenie to znajdzie pokrycie z innych źródeł, aniżeli dotacje Skarbu Państwa.

Dział IV.

Wykonanie planu szczegółowego.

Art. 16. Wykonanie planu szczegółowego należy do zakresu działania właściwych ministrów.

Art. 17. Prezes Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu i właściwymi ministrami może dokonywać zmian w ramach zakreślonych postanowieniami każdorazowego planu szczegółowego.

Art. 18. Włączenie do planu nowych robót, nie przewidzianych w planie szczegółowym, może być dokonane na zasadzie uchwały Rady Ministrów, powziętej na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania w porozumieniu z Ministrem Skarbu, jeżeli nie pociąga to za sobą zwiększenia ogólnej kwoty wydatków, przewidzianych planem.

Art. 19. 1. Kredyty przewidziane przez państwowy plan finansowy wygasają po upływie trzech miesięcy od końca okresu budżetowego.

2. Kredyty nie wydatkowane podlegają zwrotowi.

3. Sposób zarachowania kredytów nie wykorzystanych ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania z tym ograniczeniem, że mogą być przeznaczone tylko na cele inwestycyjne.

Art. 20. Sprawozdanie finansowe z wykonania planu szczegółowego w zakresie środków finansowych, dostarczonych przez Skarb Państwa, wchodzi do zamknięcia rachunków państwowych za dany okres budżetowy.

Art. 21. Zasady nadzoru i sprawozdawczości z wykonania i finansowania państwowego planu inwestycyjnego ustali Rozporządzenie Rady Ministrów, wydane na wniosek Prezesa Centralnego Urzędu Planowania albo Ministra Skarbu, każdego we właściwym zakresie działania.

Art. 22. Prezes Centralnego Urzędu Planowania może w porozumieniu z właściwymi ministrami przedsiębrać doraźne czynności kontrolne w zakresie wykonania planu szczegółowego, mające na celu ustalenie postępu robót inwestycyjnych, sposobu gospodarowania finansowego i materiałowego oraz wykorzystania sił roboczych.

Art. 23. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz właściwym ministrom.

Art. 24 Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz
w/z Minister Obrony Narodowej: Marian Spychalski
w/z Minister Skarbu: Daniel Kuszewski
w/z Minister Oświaty: Bronisław Biedowicz
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych
Stanisław Mikołajczyk
w/z Minister Przemysłu: Wacław Ciszewski
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego
Stefan Jędrychowski
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik
w/z. Minister Spraw Zagr.: Zygmunt Modzelewski
w/z. Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn
Minister Kultury i Sztuki: Władysław Kowalski
Minister Leśnictwa: Stanisław Tkaczow
w/z. Minister Aprowizacji i Handlu: Alfred Jaroszewicz
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
Minister Zdrowia: Franciszek Litwin
Minister Informacji i Propagandy: Stefan Matuszewski
Minister Poczt i Telegrafów: Józef Putek
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

404.

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o utworzeniu przedsiębiorstwa państwowego „Państwowy Instytut Wydawniczy".

(Przedruk z Dz. Ust. R. P. Nr. 32, poz. 201, z dnia 29 lipca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się przedsiębiorstwo państwowe pod nazwą: „Państwowy Instytut Wydawniczy", zwane w dalszych artykułach przedsiębiorstwem.

Art. 2. Siedzibą przedsiębiorstwa jest miasto stołeczne Warszawa.

Art. 3. Przedmiotem działalności przedsiębiorstwa jest wydawanie i rozpowszechnianie książek, czasopism i wszelkiego rodzaju wydawnictw z wyjątkiem wydawnictw wchodzących w zakres wyłącznej działalności wydawniczej innych przedsiębiorstw państwowych.

Art. 4. Przedsiębiorstwo stanowi odrębną jednostkę gospodarczą i jest osobą prawną. Gospodarka przedsiębiorstwa prowadzona być winna według zasad handlowych, z uwzględnieniem potrzeb Państwa i interesu społecznego, na podstawie rocznych budżetów i planów finansowo-gospodarczych, które podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 5. Przedsiębiorstwo ma zarząd i użytkowanie majątku nieruchomego oddanego mu protokolarnie w imieniu Skarbu Państwa. Przedsiębiorstwo może nabywać majątek nieruchomy na własność Skarbu Państwa, zatrzymując go w swym użytkowaniu. Majątek ruchomy przedsiębiorstwa wyodrębnia się protokolarnie z ogólnego majątku Skarbu Państwa i przekazuje przedsiębiorstwu na własność. Przedsiębiorstwo może we własnym imieniu nabywać i zbywać majątek ruchomy, tudzież zaciągać zobowiązania.

Art. 6. Przedsiębiorstwo ma prawo dokonywania krótko, średnio i długo-terminowych operacyj kredytowych, przy czym te ostatnie wymagają zgody Ministra Skarbu. Długoterminowe operacje, które mają obciążać majątek nieruchomy, mogą być dokonywane tylko na podstawie upoważnień ustawowych.

Art. 7. Za zobowiązania zaciągnięte przez przedsiębiorstwo, niezależnie od odpowiedzialności przedsiębiorstwa jego majątkiem, jest odpowiedzialny Skarb Państwa do wysokości wartości majątku nieruchomego użytkowanego i zarządzanego przez przedsiębiorstwo, jeżeli stanowi on własność Skarbu Państwa.

Art. 8. Bilans oraz rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa zatwierdza Minister Informacji i Propagandy.

Bilans oraz rachunek strat i zysków należy przedłożyć do zatwierdzenia w ciągu trzech miesięcy po ukończeniu roku operacyjnego. Rok operacyjny przedsiębiorstwa odpowiada rokowi budżetowemu Państwa.

Art. 9. Zwierzchni nadzór nad działalnością przedsiębiorstwa sprawuje Minister Informacji i Propagandy, a kontrolę w zakresie gospodarki finansowej również Minister Skarbu.

Art. 10. Na czele przedsiębiorstwa stoi dyrektor naczelny, który sprawuje ogólne kierownictwo przedsiębiorstwa, reprezentuje je na zewnątrz i jest odpowiedzialny za jego prowadzenie.

Dyrektora naczelnego mianuje i zwalnia Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Informacji i Propagandy.

Dyrektor naczelny i pracownicy przedsiębiorstwa nie są urzędnikami państwowymi.

Art. 11. Dla nadawania ogólnego kierunku programowego działalności przedsiębiorstwa tworzy się komitet redakcyjny, w którego skład wchodzą członkowie powołani w ilości 3—7 osób na wniosek dyrektora naczelnego przez Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

Art. 12. Dla sprawowania kontroli nad działalnością przedsiębiorstwa tworzy się radę nadzorczą w składzie 7 członków. Przewodniczącego powołuje i zwalnia Minister Informacji i Propagandy. Członków Rady po jednym powołują i zwalniają Ministrowie: Kultury i Sztuki, Oświaty, Spraw Zagranicznych, Skarbu, Przemysłu i Odbudowy.

Art. 13. Dla sprawowania kontroli nad prawidłowością gospodarki finansowej przedsiębiorstwa tworzy się komisję rewizyjną, złożoną z przewodniczącego i dwóch członków, których powołuje i zwalnia Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 14. Zakres działania organów przedsiębiorstwa, zasady przyjmowania i zwalniania pracowników oraz zasady przeprowadzania kontroli w przedsiębiorstwie określi statut organizacyjny, nadany przez Ministra Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i ogłoszony w Monitorze Polskim.

Art. 15. W postępowaniu sądowym i sądowo-administracyjnym zastępuje przedsiębiorstwo Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej na zasadach ogólnie obowiązujących przepisów o działalności Prokuratorii.

Art. 16. Likwidacja przedsiębiorstwa następuje na podstawie zarządzenia Ministra Informacji i Propagandy, wydanego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, oraz Prezesem Centralnego Urzędu Planowania. Szczegółowe przepisy dotyczące likwidacji wyda Minister Informacji i Propagandy w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 17. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Informacji i Propagandy w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 18. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Inform. i Prop.: Stefan Matuszewski
Minister Kultury i Sztuki: Władysław Kowalski
Minister Przemysłu: Hilary Minc
Minister Oświaty: Czesław Wycech.
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Spraw Zagr.: Wincenty Rzymowski
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

405.
DEKRET
z dnia 25 czerwca 1946 r.
w sprawie zmiany ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze na hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 203, z dnia 29 lipca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349) wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. (1) art. 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„(1) Pokrywanie krów, świń i cudzych owiec dozwolone jest tylko rozpłodnikami uznanymi dla danego okręgu";

2) w art. 7 ust. (1) skreśla się wyraz „bezpłatnych" oraz dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Za świadectwa uznania izby rolnicze mogą pobierać opłaty za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w wysokości przez tegoż Ministra zatwierdzonej";

3) w art. 9 dodaje się ust. (7) w brzmieniu:

„(7) Właściciele rozpłodników uznanych obowiązani są prowadzić rejestr pokrytych krów, świń i owiec oraz wydawać świadectwa pokrycia. Wzory rejestru pokrycia krów, świń i owiec oraz świadectwa pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych";

4) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. (1) Właściciele rozpłodników, które nie zostały uznane (art 6 ust. 3 i 4), z wyjątkiem właścicieli tryków, obowiązani są poddać je wytrzebieniu na własny koszt i ryzyko najpóźniej w terminie 4 tygodni od daty orzeczenia komisji kwalifikacyjnej. Powiatowy urząd ziemski może przedłużyć ten termin z ważnej przyczyny.

(2) W razie niewytrzebienia rozpłodnika w wyżej oznaczonym terminie rozpłodnik podlega przymusowemu wytrzebieniu na koszt i ryzyko właściciela.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej obowiązek trzebienia rozpłodników nieuznanych za opłatą w wysokości przez niego ustalonej.";

5) w art. 11 w zdaniu wstępnym wyrazy „do 20 zł" zastępuje się wyrazami „do 2.000 zł" a w punkcie 2) skreśla się wyraz „cudzej" i wyrazy „lub owcy", a między słowami „krowy, świni" dodaje się słowo „lub"; ponadto dodaje się punkt 3) w następującym brzmieniu:

„3) kto pokrywa rozpłodnikiem nieuznanym krowę, świnie lub cudzą owcę (art. 6 ust. (1)";

6) w art. 12 ust. (1) w zdaniu wstępnym wyrazy „do 300 zł" zastępuje się wyrazami „do 10.000 zł" oraz skreśla się w ust. (1) punkt 1 oraz ust. (2);

7) w art. 15 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Ustawa niniejsza obowiązuje na obszarze całego Państwa.";

8) w art. 15 skreśla się ust. (2) i (3).

Art. 2. Upoważnia się Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu ustawy z dnia 5 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40. poz. 349) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszym dekretem.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Rolnictwa i Ref. Roln.: Stanisław Mikołajczyk

406.
DEKRET
z dnia 25 czerwca 1946 r.
o dodatku przejściowym do zaopatrzeń weteranów powstań narodowych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 205, z dnia 29 lipca 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Do zaopatrzeń, wypłacanych na podstawie ustawy z dnia 23 marca 1922 r. w przedmiocie zaopatrzenia weteranów powstań narodowych z 1831 r., 1848 r. i 1863 r. oraz wdów po nich (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 212) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 88, poz. 791 i Dz. Ust. R. P. z 1938 r. Nr. 25, poz. 221), ustanawia się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany do czasu unormowania stosunków gospodarczych. Dodatek ten wynosi:

a) dla weterana samotnego	800 zł mies.
b) dla weterana żonatego	1.275 zł mies.
c) dla wdowy po weteranie	675 zł mies.

Art. 2 Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Skarbu: Leon Kurowski

407.
DEKRET
z dnia 25 czerwca 1946 r.
o utworzeniu Państwowego Instytutu Higieny Psychicznej.

(Przedr z Dz.U.R.P. Nr 34 poz 207 z dnia 2. VIII. 1946.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1 poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Państwowy Instytut Higieny Psychicznej, jako zakład naukowo-badawczy, z siedzibą w Warszawie, w dalszym ciągu dekretu niniejszego zwany „Instytutem".

Art. 2. Zadaniem Instytutu jest prowadzenie badań naukowych z zakresu higieny psychicznej, doszkalanie fachowego personelu oraz praktyczne stosowanie wyników badań w postaci prowadzenia poradni i oddziałów klinicznych (obserwacyjnych) oraz zakładów leczniczo-wychowawczych.

Art. 3. Instytut jest osobą prawną. Za zgodą Ministra Zdrowia Instytut może przyjmować zapisy i darowizny na cele związane ze swą działalnością.

Art. 4. Instytut otrzymuje do bezpłatnego użytkowania całkowity majątek działu higieny psychicznej Państwowego Zakładu Higieny.

Art. 5. Na czele Instytutu stoi dyrektor, mianowany przez Ministra Zdrowia. Organem doradczym dyrektora Instytutu jest rada naukowa, której skład określi statut.

Art. 6. Szczegółowy zakres działania i organizację Instytutu ustali statut nadany przez Ministra Zdrowia w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu. Statut zostanie ogłoszony w „Monitorze Polskim".

Przepisy dotyczące organizacji doszkalania w zakresie działania Instytutu wydaje Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
wz. Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
Minister Oświaty: Czesław Wycech
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

408.
DEKRET
z dnia 25 czerwca 1946 r.
o ogrodach działkowych.

(Przedruk z Dz U R.P. Nr. 34 poz. 208 z dn. 2. VIII. 1946)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1 poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Rozdział I.
Przepisy ogólne.

Art. 1. Celem ogrodów działkowych jest spożytkowanie wolnego czasu ludzi pracy umysłowej i fizycznej oraz ich rodzin przez umożliwienie im zajęcia w zdrowotnych warunkach na działce ziemi i ułatwienie uzyskania tą drogą płodów ogrodniczych dla zaspokojenia własnych potrzeb i podniesienia w ten sposób swego poziomu zdrowotnego i gospodarczego.

Art. 2. Ogrody działkowe są stałe i czasowe.

Art. 3. 1. Ogrodem działkowym stałym jest obszar ziemi trwale przeznaczony na ten cel, położony w obrębie lub w pobliżu osiedla, ogrodzony i zaopatrzony w niezbędne urządzenia ogrodnicze, sanitarne i społeczne.

2. Ogrodem działkowym czasowym jest obszar ziemi, położony w obrębie osiedla, przeznaczony na ten cel na przeciąg lat 2—10 i uprawiany przez użytkowników głównie dla zaspokojenia potrzeb żywnościowych.

Art. 4. Ogrody działkowe są urządzeniami użyteczności publicznej.

Rozdział II.
Ogrody działkowe stałe.

Art. 5. Dla każdego osiedla, w którym co najmniej 20% ludności zamieszkuje domy zbiorowe, pozbawione ogrodów, będą utworzone stałe ogrody działkowe.

Art. 6. 1. Obowiązek zakładania ogrodów działkowych ciąży na gminach.

2. Zakłady pracy, zatrudniające więcej niż 200 osób, obowiązane są w warunkach określonych w art. 5 zakładać i utrzymywać ogrody działkowe stałe dla swych pracowników i ich rodzin.

Art. 7. 1. Na cele ogrodów działkowych stałych zostaną użyte grunty, które stanowią własność gminy lub będą nabyte, bądź wydzierżawione przez gminę na te cele oraz grunty przekazane gminie na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia

6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3 poz. 13).

2. W razie braku takich terenów gminie służy prawo nabycia odpowiednich gruntów w drodze wywłaszczenia.

3. Ogrody działkowe, określone w art. 6 ust. 2, będą zakładane na gruntach stanowiących własność zakładu pracy, a w razie braku takich gruntów — na terenach, określonych w ust. 1, przekazanych na ten cel przez gminę.

Art. 8. Grunty pod ogrody działkowe stałe wyznacza gmina zgodnie z planami zagospodarowania przestrzennego. Do czasu uprawomocnienia się tych planów postanowienie o wyznaczeniu gruntu podejmuje zarząd miejski na podstawie uchwały miejskiej rady narodowej, a zarząd gminy na podstawie uchwały powiatowej rady narodowej.

Art. 9. 1. Ogrody działkowe zakłada się na gruntach nadających się do uprawy ogrodniczej.

2. Ogrody winny być tak położone, aby odległość ich od dzielnic, dla których są przeznaczone nie powodowała zbytniej straty czasu dla użytkowników i nie zniechęcała ich do pracy w ogrodzie.

Art. 10. Gminy i zakłady pracy obowiązane są zaopatrzyć ogrody działkowe stałe w ogrodzenie, wodę i odpowiednie urządzenia techniczne, sanitarne i społeczne oraz utrzymywać te urządzenia w stanie zdatnym do użytku.

Art. 11. 1. Ogrody działkowe podzielone będą na działki.

2. Ogród działkowy stały obejmować będzie co najmniej 40 działek, z których każda powinna mieć obszar 100—500 m².

Art. 12. Gminy i zakłady pracy wydzierżawiają stałe ogrody działkowe zorganizowanym w celu prowadzenia tych ogrodów towarzystwom ogrodów działkowych, które oddają w poddzierżawę swoim członkom poszczególne działki.

Art. 13. Użytkownikami działek mogą być tylko osoby, które nie posiadają gruntu do uprawy w obrębie osiedla, uprawiają działki dla potrzeb własnych i swej rodziny, wykonują pracę na działce bez pomocy sił najemnych i należą do miejscowego towarzystwa ogrodów działkowych.

Rozdział III.

Ogrody działkowe czasowe.

Art. 14. W osiedlach odpowiadających warunkom określonym w art. 5 tworzone będą oprócz ogrodów stałych, ogrody działkowe czasowe o obszarze odpowiadającym potrzebom ludności.

Art. 15. Na cele zakładania ogrodów działkowych czasowych użyte będą:

1) położone w obrębie osiedla grunty niewyzyskane,

2) grunty przeznaczone w planach zagospodarowania przestrzennego na inne cele publiczne zwłaszcza na cele innych kategoryj zieleni, jeżeli realizacja tych celów nastąpić ma w późniejszym terminie.

Art. 16. Gmina zaopatruje ogrody działkowe czasowe w niezbędne urządzenia techniczne i sanitarne i utrzymuje je w stanie zdatnym do użytku.

Art. 17. Do ogrodów działkowych czasowych stosują się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1, 7 ust. 1, 9, 11 ust. 1, 12 i 13.

Rozdział IV.

Popieranie akcji ogrodów działkowych. Nadzór.

Art. 18. 1. Na cele związane z zakładaniem i utrzymywaniem ogrodów działkowych będą w budżetach gmin i zakładów pracy przeznaczone potrzebne sumy w granicach udzielonych na ten cel kredytów lub dotacji państwowych oraz fundusze uzyskane na podstawie art. 19.

2. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrami: Odbudowy, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia ustali rodzaj i zakres pomocy państwowej na cele określone w ust. 1 oraz pomocy dla towarzystw ogrodów działkowych i użytkowników działek.

Art. 19. Kwoty czynszów, pobrane prze gminę z tytułu wydzierżawienia działek, użyte będą wyłącznie na cele ogrodnictwa działkowego.

Art. 20. 1. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia stałego ogrodu działkowego na inny teren przed ukończeniem terminu dzierżawy gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty, wynikłe z tego powodu, oraz zwrócić koszty włożone przez dzierżawców w inwestycje w wysokości umożliwiającej uprawienie działki na tym samym poziomie kultury na innym terenie.

2. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia czasowego ogrodu działkowego na inny teren przed zebraniem zbiorów gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty do wysokości wartości niezebranych plonów.

Art. 21. Nadzór fachowy nad ogrodami działkowymi, prowadzenie poradni w sprawach ogrodnictwa działkowego, popieranie prac naukowych w tym zakresie i inicjowanie akcji społecznej należy do towarzystw ogrodów działkowych, zrzeszonych w związek towarzystw ogrodów działkowych.

Art. 22. Zarządy miejskie i gminne wydają w ramach regulaminu wzorowego, opracowanego przez związek ogrodów działkowych i zatwierdzonego przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Ministrem Ziem Odzyskanych oraz innymi właściwymi Ministrami, przepisy porządkowe o sposobie użytkowania ogrodów działkowych.

Rozdział V.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Administracji Publicznej: Wład. Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk
w/z Minister Aprow. i Handlu: Alfred Jaroszewicz
w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Zdrowia:
(—) Dr med. Franciszek Litwin.

409.

DEKRET

z dnia 27 czerwca 1946 r.

o zmianie dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209 z dn. 2. VIII. 46 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1 poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12 poz. 64) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Organami administracji skarbowej są:

1) izby skarbowe, komisje odwoławcze przy izbach skarbowych oraz dyrekcje ceł — jako władze II instancji;

2) podporządkowane:
   a) izbom skarbowym — urzędy skarbowe, urzędy rewizyjne oraz urzędy akcyzowe,
   b) dyrekcjom ceł — urzędy celne — jako władze I instancji;

3) a) ochrona skarbowa,
   b) kontrola akcyzowa.

c) organa, powołane do ochrony granicy celnej — jako organa wykonawcze władz skarbowych".

2) Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Organizację, zakres działania, granice okręgów oraz siedziby organów, wymienionych w art. 2, określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia, z uwzględnieniem w składzie komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych udziału czynnika społecznego".

3) Art. 4 uzupełnia się przez dodanie dwóch nowych ustępów w brzmieniu:

„Minister Skarbu może uprawnienia przysługujące mu na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) przenosić w drodze rozporządzenia na dyrekcje ceł lub urzędy celne.

Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami może powierzać czynności organów wykonawczych władz skarbowych organom innych władz państwowych".

Art. 2. Ilekroć w obowiązujących przepisach wymieniony jest „urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych", należy rozumieć przez to: „urząd akcyzowy", a ilekroć wymieniona jest „kontrola skarbowa" — należy rozumieć przez to „kontrolę akcyzową".

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych, z uwzględnieniem zmian, wynikających z niniejszego dekretu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy:

1) art. 5, 7, 8, 23 — 37 ustawy z dnia 15 marca 1934 r., zawierającej ordynację podatkową (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134);

2) art. 6 ust. 2 lit. c) i art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610).

W art. 6 ust. (3) dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72) ulegają skreśleniu wyrazy: „i komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych".

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
w/z Minister Skarbu: Leon Kurowski

410.
DEKRET
z dnia 5 lipca 1946 r.
o utworzeniu Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 210 z dn. 2. VIII. 46 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Główny Urząd Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk, nazywanych w dalszych przepisach niniejszego dekretu Głównym Urzędem.

Główny Urząd podlega Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 2. Do zadań Głównego Urzędu należy:

1) nadzór nad prasą, publikacjami i widowiskami w zakresie przewidzianym w szczególnych przepisach prawnych,

2) kontrola rozpowszechniania wszelkiego rodzaju utworów za pomocą druku, obrazu i żywego słowa; kontrola ta ma na celu zapobieżenie:

a) godzeniu w ustrój Państwa Polskiego,

b) ujawnianiu tajemnic państwowych,

c) naruszaniu międzynarodowych stosunków Państwa Polskiego,

d) naruszaniu prawa lub dobrych obyczajów,

e) wprowadzaniu w błąd opinii publicznej przez podawanie wiadomości niezgodnych z rzeczywistością.

Art. 3. Przewidziane w dotychczasowych przepisach prawnych kompetencje Ministra Spraw Wewnętrznych oraz władz administracji ogólnej I i II instancji w zakresie, wskazanym w art. 2, przechodzą na Główny Urząd i podległe mu terenowo Urzędy Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk.

Art. 4. Na czele Głównego Urzędu stoi dyrektor mianowany przez Radę Ministrów na wniosek Prezesa Rady Ministrów.

Art. 5. Prezes Rady Ministrów ustali organizację i właściwość Głównego Urzędu oraz podległych mu terenowych Urzędów Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk.

Art. 6. Budżet Głównego Urzędu stanowi odrębny dział w budżecie Prezydium Rady Ministrów.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

411.
ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW
z dnia 27 czerwca 1946 r.
w sprawie zmiany rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i opłatach przemiałowych.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 211 z dn. 2. VIII. 46 r.)

Na podstawie art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 25 października 1944 r. o zwalczaniu spekulacji i lichwy wojennej (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 49), zmienionego dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 20 listopada 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 63), zarządzam, co następuje:

§ 1. Znosi się pobieranie na rzecz Państwa miarek za przemiał zbóż.

§ 2. W rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 maja 1946 r. o przemiale zbóż i opłatach przemiałowych (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 156), wprowadza się następujące zmiany:

1. § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Przedsiębiorstwa młynarskie pobierają za przemiał (przemiał zwykły) opłaty tylko w naturze (miarki) i w wysokości:

od 100 kg przemielonego zboża — 10 kg ziarna".

2. § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. 1. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są prowadzić prawidłowe księgi handlowe oraz specjalne księgi przemiału z uwidocznieniem:

a) nazwiska i adresu osób, które oddały zboże do przemiału,

b) rodzajów zbóż i procentów przemiału,

c) ilości zboża przyjętego do zwykłego (§ 5) i urzędowego (§ 7) przemiału,

d) ilości zboża przyjętego do przemiału od wojska,

e) kwoty pobranych opłat przemiałowych w gotówce (§ 7),

f) rozkurzu,

g) ilości wytworzonych produktów głównych i ubocznych, stanowiących własność Państwa.

2. Przedsiębiorstwa młynarskie obowiązane są przechowywać dowody, uzasadniające księgowanie pozycji księgowych wskazanych w ust. 1 lit c".

3) §§ 6, 8, 11, 12 i 15 — skreśla się.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

412.
ROZPORZĄDZENIE
PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lipca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Ziem Odzyskanych i Skarbu w sprawie zbywania niektórych ruchomości opuszczonych i poniemieckich.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 206, z dnia 30 lipca 1946 r.)

Na podstawie art. 9 i 12 dekretu z dnia 8 marca 1946 o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 87) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się przy zbywaniu opuszczonych i poniemieckich ruchomości domowego użytku, urządzeń biurowych i sklepowych oraz służących do osobistego wykonywania zawodu narzędzi, instrumentów, maszyn i książek.

2. Spod przepisów rozporządzenia wyłącza się wszelkie remanenty towarowe przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych oraz urządzenia, stanowiące część składową istniejących przedsiębiorstw.

§ 2. 1. Do zbywania ruchomości objętych niniejszym rozporządzeniem powołane są okręgowe urzędy likwidacyjne.

2. Zbywanie ruchomości opuszczonych dokonywane będzie, poczynając od dnia 1 stycznia 1948 r. z wyjątkiem przypadków, wymienionych w art. 7 ust. 3 pkt e) dekretu.

§ 3. 1. Dyrektor okręgowego urzędu likwidacyjnego powołuje opiniodawcze komisje społeczne w następującym składzie:

a) przedstawiciel okręgowego urzędu likwidacyjnego jako przewodniczący,
b) przedstawiciel właściwej izby skarbowej,
c) przedstawiciel gminnej (miejskiej) rady narodowej siedziby urzędowania komisji,
d) delegowany przez starostę przedstawiciel referatu osiedleńczego lub przedstawiciel miejscowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego,
e) przedstawiciel rady związków zawodowych,
f) przedstawiciel izby rzemieślniczej.

2. Ilość komisyj w okręgu ustala dyrektor okręgowego urzędu likwidacyjnego.

3. Przewodniczący komisji powinien w miarę potrzeby zapraszać na posiedzenia również przedstawicieli innych zrzeszeń gospodarczych oraz samorządu gospodarczego i zawodowego.

4. Członkowie komisji, którzy na skutek udziału w jej pracach tracą swój zarobek, otrzymują odszkodowania według norm, które ustali Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Ziem Odzyskanych i Skarbu.

§ 4. 1. Do zadań opiniodawczej komisji społecznej należy:

1) ustalanie ilości ruchomości domowego użytku, jakie można oddawać bezpłatnie na własność (§ 10),
2) ustalanie przeciętnych ilości ruchomości domowego użytku, jakie mogą nabyć uprawnione osoby po cenach ulgowych (§ 11),
3) opiniowanie w poszczególnych przypadkach co do najwyższych norm ruchomości domowego użytku, jakie mogą nabyć poszczególni uprawnieni, oraz kwalifikowanie przedmiotów, które, jako przekraczające dopuszczalną normę, należy odebrać dotychczasowym posiadaczom,
4) rozpatrywanie wniosków posiadaczy ruchomości o zmianę oszacowania (§§ 5 i 6),
5) opiniowanie w sprawie bezpłatnego oddawania sprzętu i maszyn potrzebnych do urządzenia biur (§ 13),
6) opiniowanie w innych sprawach zleconych przez dyrektora okręgowego urzędu likwidacyjnego.

2. Regulamin obrad komisyj ustali Minister Ziem Odzyskanych dla komisyj, działających na terenie tych ziem, dla pozostałych komisyj — Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

§ 5. 1. Szacunku ruchomości dokonywają biegli, powołani przez okręgowe urzędy likwidacyjne z list, zgłoszonych przez izby przemysłowo-handlowe i rzemieślnicze, po jednym z każdej listy. Jeżeli te izby nie ukonstytuowały się w danym okręgu, listy biegłych zgłoszą odpowiednie zrzeszenia gospodarcze.

2. Dyrektorzy okręgowych urzędów likwidacyjnych lub osoby przez nich upoważnione mogą powoływać innych rzeczoznawców, jeżeli tego wymaga rodzaj szacowanego przedmiotu.

3. Posiadacz ruchomości może w terminie 7 dni od dnia doręczenia mu protokołu oszacowania złożyć wniosek o zmianę oszacowania. Okręgowy urząd likwidacyjny, po zasięgnięciu opinii komisji społecznej, ustala oszacowanie w sposób ostateczny, przy czym nie jest w tym przypadku związany oszacowaniem biegłych (ust. 1).

§ 6. 1. Podstawę szacunku stanowi cena ruchomości z miesiąca sierpnia 1939 r. według stanu w dniu szacunku.

2. Dla ustalenia ceny sprzedażnej mnoży się cenę ustaloną w sposób wymieniony w ustępie poprzedzającym przez mnożniki wskazane w dalszych przepisach.

3. Ruchomości, które zostały już oszacowane przez organa b. Tymczasowego Zarządu Państwowego, nie podlegają ponownemu oszacowaniu. Dyrektor okręgowego urzędu likwidacyjnego może jednak zarządzić ponowne oszacowanie na wniosek posiadacza ruchomości lub w razie uzasadnionego domniemania, że dotychczasowe oszacowanie jest zbyt niskie. Posiadacz może zgłosić wniosek o ponowne oszacowanie w terminie jednomiesięcznym od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

4. Ponownego oszacowania nie można zarządzić, jeżeli sprzedaż ruchomości już nastąpiła.

§ 7. 1. Każdy uprawniony może nabyć ruchomości tego samego typu tylko jeden raz i w granicach norm ustalonych przez komisje społeczne.

2. Komisje społeczne ustalają przeciętne ilości ruchomości domowego użytku zależnie od warunków mieszkaniowych w danym okręgu lub w ważniejszych ośrodkach okręgu oraz w zależności od ilości osób, pozostających na utrzymaniu osoby uprawnionej i razem z nią zamieszkałych, a także jej zawodu. Normy te nie mogą jednak przekraczać przeciętnego umeblowania trzech izb, a dla osób pracujących umysłowo na stanowiskach kierowniczych lub których zawód wymaga pomieszczeń specjalnych — 4 izb.

3. Jeżeli ubiegający się o kupno ma częściowo umeblowanie własne lub też jeżeli takie umeblowanie mają osoby, będące na jego utrzymaniu i razem z nim zamieszkałe, może nabyć ruchomości tylko na uzupełnienie do przeciętnej normy.

§ 8. 1. Pierwszeństwo kupna ruchomości służy dotychczasowym posiadaczom, jeżeli otrzymali je w posiadanie od b. Tymczasowego Zarządu Państwowego lub urzędów likwidacyjnych albo też jeżeli zgłosiły je tym urzędom, a nabycie ruchomości nie sprzeciwia się zasadom ustalonym w niniejszym rozporządzeniu.

2. Ilekroć rozporządzenie niniejsze mówi o mieniu już znajdującym się w posiadaniu nabywców, rozumieć przez to należy posiadanie na dzień 1 lipca 1946 r.

§ 9. Przy sprzedaży ruchomości, nie będących w posiadaniu osób uprawnionych, pierwszeństwo kupna w granicach ustalonych norm służy:

a) repatriantom,
b) zdemobilizowanym żołnierzom — uczestnikom ostatniej wojny,
c) rodzinom (małżonek, wstępni i zstępni) po poległych żołnierzach lub po osobach zamordowanych przez okupanta,
d) osobom, które na skutek wypadków ostatniej wojny lub bezprawnych aktów b. władz okupacyjnych utraciły choćby częściowo zdolność do pracy.

§ 10. Bezpłatnie mogą być oddawane na własność tylko ruchomości, które przeszły na własność Państwa na podstawie art. 2 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

2. O bezpłatne otrzymanie ruchomości na własność i tylko w granicach norm ustalonych przez komisje społeczne mogą ubiegać się:

a) repatrianci.

b) osadnicy. należący do kategorii osób wymienionych w § 9 lit. b. c. d.

3. Przepisy § 7 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

4. Osadnicy wojskowi na ziemiach odzyskanych otrzymują bezpłatnie ruchomości domowego użytku w ilości nie przekraczającej norm. ustalonych w myśl § 4 ust. 1 pkt. 3.

§ 11. 1. Ustala się następujące mnożniki przy sprzedaży w granicach przeciętnych norm ruchomości domowego użytku (§ 7 ust. 2 i 3):

a) dla osadników w gospodarstwach rolnych oraz dla nabywców. zatrudnionych w urzędach lub instytucjach państwowych, samorządowych. lub zakładach państwowych i samorządowych oraz w przedsiębiorstwach będących pod zarządem państwowym. a prowadzonych przez Państwo, zatrudnionych w politycznych organizacjach młodzieżowych. związkach zawodowych. organizacjach społecznych i kulturalno-oświatowych, spółdzielniach. ich związkach. oraz dla pracowników biur i instytucyj partii politycznych — mnożnik 10.

b) dla nabywców. zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w zakładach pracy prywatnych lub społecznych. nie wymienionych w pkt a) — mnożnik 20.

c) dla pozostałych nabywców — mnożnik 30.

2. Jeżeli w skład rodziny (małżonkowie, wstępni i zstępni jednego z małżonków), prowadzącej wspólne gospodarstwo, wchodzą osoby. posiadające własne przedsiębiorstwo. stosuje się bez względu na rodzaj zatrudnienia nabywcy. mnożnik 30.

3. Dla nabywców, mających stałe miejsce zamieszkania na ziemiach odzyskanych, mnożniki ustalone w ustępach poprzedzających. obniża się do połowy, z wyjątkiem nabywców, przewidzianych w ust. 1 pkt c).

§ 12 1 Przy sprzedaży ruchomości, przekraczających granice przeciętnych norm — jeżeli ruchomości te nie będą odebrane posiadaczowi (§ 4 ust. 1 pkt 3) — stosuje się mnożnik 40 bez względu na rodzaj zatrudnienia i miejsce zamieszkania nabywcy.

2. Sprzedaż ponad przeciętną normę ruchomości jest niedopuszczalna, jeżeli nie są one w posiadaniu nabywcy.

§ 13. 1. Sprzęt i maszyny. potrzebne do urządzenia biur. mogą otrzymywać:

1) bezpłatnie:

a) urzędy i instytucje samorządowe. przedsiębiorstwa oraz zakłady państwowe i samorządowe, posiadające osobowość prawną.

b) na wniosek opiniodawczych komisji społecznych za zgodą Głównego Urzędu Likwidacyjnego inne instytucje kulturalne. oświatowe i społeczne, gminy wyznaniowe. stowarzyszenia wyższej użyteczności, partie polityczne. organizacje młodzieżowe. związki zawodowe i inne organizacje o charakterze społecznym. jeżeli sprzęt ten i maszyny znajdują się w posiadaniu i inwentarzu tych urzędów. przedsiębiorstw i instytucji:

2) z zastosowaniem mnożnika 10 — Związek Gospodarczy Spółdzielni R. P. „Społem" oraz należące do tegoż związku spółdzielnie;

3) z zastosowaniem mnożnika 30 — osoby i instytucje poza przypadkami przewidzianymi w pkt 1, jeżeli sprzęt ten i maszyny mają już w swoim posiadaniu.

2. Sprzedaż sprzętu i maszyn potrzebnych do urządzenia biur. nie będących w posiadaniu osób uprawnionych. jest dopuszczalna tylko na rzecz urzędów, instytucji i przedsiębiorstw. wyszczególnionych w ustępie 1 pkt 1 lit. a. — z zastosowaniem mnożnika 20.

§ 14. Urządzenia zakładów handlowych. jeżeli nie stanowią części składowej istniejącego przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 1 ust. 4 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich, mogą nabyć obecni ich posiadacze z zastosowaniem mnożnika 20.

§ 15. 1. Instrumenty muzyczne mogą nabywać:

1) szkoły muzyczne. instytucje kulturalne, oświatowe. kompozytorzy, artyści i nauczyciele muzyki odpowiedniej specjalności — z zastosowaniem mnożnika 6;

2) inne osoby które wykażą się zezwoleniami organów Ministerstwa Kultury i Sztuki- do tego upoważnionych — z zastosowaniem mnożnika 12.

2. Instrumenty o szczególnej wartości artystycznej mogą nabywać tylko wyższe zakłady muzyczne, powszechne instytucje propagujące muzykę, oraz artyści, koncertujący na instrumentach własnych.

3. Instrumenty muzyczne, nie nadające się do użytku bez przeprowadzenia gruntownych napraw, sprzedaje okręgowy urząd likwidacyjny z przetargu, przy równych warunkach pierwszeństwo nabycia służy spółdzielniom wytwórczym.

§ 16. Narzędzia pracy innych specjalności poza instrumentami muzycznymi oraz maszyny i urządzenia pracowni mogą nabywać jedynie osoby, wykonywające właściwy zawód — z zastosowaniem mnożnika 25.

2. Aparaty i narzędzia o wyjątkowym zastosowaniu lub o znacznej wartości mogą nabywać jedynie zakłady naukowe wyższe oraz średnie zawodowe, zakłady naukowo-badawcze i szpitale — z zastosowaniem mnożnika 6. W razie braku reflektantów ze strony tych instytucyj, takie aparaty i narzędzia można sprzedać z przetargu innym osobom.

3. Aparaty, instrumenty i narzędzia znajdujące się w posiadaniu i inwentarzach szkół akademickich oraz państwowych posiadających osobowość prawną, i samorządowych: szpitali, lecznic, laboratoriów, stacyj i gabinetów doświadczalnych oraz szkół zawodowych i średnich, przechodzą na ich własność bezpłatnie.

§ 17. Repatrianci mogą otrzymać bezpłatnie na własność narzędzia pracy wykonywanej osobiście, jeżeli udowodnią, iż odpowiednie ruchomości pozostawili poza granicami Państwa Polskiego.

§ 18. Meble stylowe i antyczne w kompletach oraz przedmioty wysokiej wartości artystycznej, jak również przedmioty luksusowe (ze względu na tworzywo można zbywać tylko za zgodą i na warunkach, ustalonych przez Ministra Ziem Odzyskanych — co do przedmiotów, znajdujących się na tych ziemiach, a w pozostałych przypadkach — za zgodą i na warunkach, ustalonych przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

§ 19. 1. Książki, wydawnictwa periodyczne w kompletach, mapy i nuty, nieodpowiadające potrzebom kulturalnym lub zawodowym posiadacza, podlegają odebraniu i przekazaniu w zarząd Ministra Oświaty bądź Kultury i Sztuki.

2. Za przedmioty, pozostawione posiadaczowi (ust 1), pobiera się należność z zastosowaniem mnożnika 6.

§ 20. Przedmioty z metali szlachetnych, kamienie drogocenne, biżuteria, zagraniczne znaki pieniężne oraz krajowe i zagraniczne papiery wartościowe podlegają zdeponowaniu do najbliższego oddziału Narodowego Banku Polskiego.

§ 21. 1. Cena sprzedażna ruchomości, ustalana na podstawie mnożników, przewidzianych w §§ 11, 12, 13, 14. 15. 16 i 19, nie może w żadnym przypadku przekraczać 80% ceny rynkowej.

2. Tryb sprzedaży ruchomości, znajdujących się u dotychczasowych posiadaczy, jak również w magazynach okręgowych urzędów likwidacyjnych, zostanie ustalony zarządzeniem Ministra Ziem Odzyskanych w odniesieniu do obszarów ziem odzyskanych, a zarządzeniem Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego — do pozostałych terenów Państwa.

3. Znajdujące się w magazynach okręgowych urzędów likwidacyjnych na obszarach ziem odzyskanych używane: pościel, bieliznę i odzież należy przekazać miejscowym władzom osiedleńczym w celu bezpłatnego rozdania repatriantom.

§ 22. Koszty oszacowania oraz koszty, związane ze sprzedażą i dozorem ruchomości, obciążają nabywców zarówno pod tytułem darmym, jak i odpłatnym. Normy tych kosztów ustala dyrektor okręgowego urzędu likwidacyjnego. nie mogą one jednak przekraczyć 10% ceny sprzedażnej

§ 23. Okręgowy urząd likwidacyjny może na wniosek nabywcy rozłożyć spłatę ceny kupna ruchomości na raty, nie więcej jednak niż na 10 rat miesięcznych. i w tym przedmiocie zawrze odpowiednią umowę na

piśmie z uwzględnieniem przepisów art. 555 i nast. kodeksu handlowego.

Wysokość raty miesięcznej nie może być niższa niż 250.— zł.

§ 24. Po zapłaceniu całej należności okręgowy urząd likwidacyjny wyda nabywcy zaświadczenie, stwierdzające, kto, jakie przedmioty i za jaką cenę nabył. Takież zaświadczenie wyda okręgowy urząd likwidacyjny osobie, która uzyskała własność ruchomości bezpłatnie.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
w/z Minister Skarbu: Leon Kurowski

413.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SKARBU

z dnia 22 czerwca 1946 r.

o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych biletów Narodowego Banku Polskiego.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 212 z dn. 2. VIII. 46 r.)

Na podstawie art. 17 ust. 3 i art. 43 dekretu z dnia 15 stycznia 1945 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 14) zarządzam, co następuje:

§ 1. Bilety bankowe podarte, sklejane, zabrudzone lub w inny sposób uszkodzone w stopniu uniemożliwiającym rozróżnienie szczegółów rysunku nie mają charakteru prawnego środka płatniczego.

§ 2. Uszkodzone wskutek normalnego zużycia bilety bankowe, jeżeli nie wykazują braku więcej niż 40% powierzchni biletu i posiadają:

a) przy podwójnej numeracji biletu jeden numer, oznaczenie serii oraz — przy biletach z podpisami — jeden z podpisów,
b) przy pojedyńczej numeracji biletu co najmniej trzy cyfry numeru, oznaczenie serii i jeden podpis, albo cztery cyfry numeru oraz wszystkie podpisy,

są wymieniane bez żadnych ograniczeń i potrąceń przez oddziały Narodowego Banku Polskiego oraz kasy urzędów skarbowych i pocztowych, jak również przyjmowane przy wszelkich wpłatach przez oddziały Narodowego Banku Polskiego oraz wszystkie kasy państwowe.

Bilety sklejane mogą być wymieniane bądź przyjmowane przy wpłatach tylko wtedy, jeżeli składają się z części stanowiących pierwotną całość i poza tym odpowiadają warunkom ustalonym w ustępie poprzednim niniejszego paragrafu.

§ 3. Bilety bankowe, nie odpowiadające warunkom wyszczególnionym w paragrafie poprzednim, będą wymieniane jedynie za każdorazową zgodą zarządu Narodowego Banku Polskiego, o ile zwracający się o wymianę usprawiedliwi dostatecznie, że uszkodzenie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Przy wymianie tego rodzaju biletów przysługuje Narodowemu Bankowi Polskiemu prawo potrącenia kosztów porta, korespondencji i kosztów druku biletu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

414.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 2 lipca 1946 r.

o ustalaniu składu komisyj Rozjemczych, powołanych do rozstrzygania sporów indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 213 z dn. 2. VIII. 46 r.)

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 90, poz. 706), zmienionego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 września 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 713) zarządzam, co następuje:

§ 1. Komisja Rozjemcza, powołana do rozstrzygania sporów indywidualnych między pracodawcami a pracownikami rolnymi, orzeka w składzie trzech osób, a mianowicie: przewodniczącego, którym jest obwodowy inspektor pracy lub jego zastępca, i po 1 przedstawicielu pracodawców i pracowników rolnych.

§ 2. Obwodowy inspektor pracy wzywa właściwy wojewódzki urząd ziemski, jako reprezentanta Państwowego Funduszu Ziemi, właściwy Zarząd Okręgowy Państwowych Nieruchomości Ziemskich oraz właściwy zarząd wojewódzki Związku Samopomocy Chłopskiej, jako przedstawicieli grupy pracodawców do delegowania po 1 członku i po 1 zastępcy do Komisji.

§ 3. Obwodowy inspektor pracy wzywa miejscowy powiatowy oddział Związku Zawodowego Robotników i Pracowników Rolnych do delegowania 1 członka komisji i 1 zastępcy z grupy pracowników; w braku powiatowego oddziału związku zawodowego — inspektor pracy kieruje wezwanie do zarządu wojewódzkiego wymienionego wyżej Związku.

§ 4. Sprawy z Państwowym Funduszem Ziemi i Zarządem Państwowych Nieruchomości Ziemskich winny być rozpatrywane przy udziale właściwego przedstawiciela jako członka Komisji, inne zaś sprawy z udziałem przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej.

§ 5. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 5 listopada 1932 r. o ustalaniu składu komisji rozjemczych, powoływanych do rozstrzygania sporów indywidualnych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 883).

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

415.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 2 lipca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu

o dietach dziennych dla członków Komisyj Rozjemczych powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 214 z dn. 2. VIII. 46 r.)

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 90, poz. 706) oraz § 29 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 4 grudnia 1920 r. w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 782) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość diet dziennych, przysługujących członkom Komisyj Rozjemczych na podstawie § 29 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 grudnia 1920 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 782), określa się, jak następuje:

1) członkowie Komisji Rozjemczej otrzymują za każdą dobę, w której odbywa się posiedzenie Komisji Rozjemczej, diety w wysokości 200 zł;
2) członkom Komisji Rozjemczej zwraca się koszty przejazdu koleją według ceny biletu III klasy pociągu osobowego, a w braku kolei za przejazd innym środkiem lokomocji — według poniesionych kosztów nie więcej jednak niż po 5 zł za kilometr, a za podróż pieszą — po 5 zł za kilometr, o ile przebyta odległość wynosi więcej

niż cztery kilometry; kosztów podróży poza obrębem powiatu, w którym odbywa się posiedzenie Komisji Rozjemczej, nie uwzględnia się;

3) członkowie Komisji Rozjemczej, o ile są urzędnikami państwowymi, a udział ich w Komisji pozostaje w związku z ich urzędowaniem, otrzymują diety i zwrot kosztów podróży jedynie w przypadkach i na zasadach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 228); z urzędnikami państwowymi zrównane są osoby, do których na mocy przepisów szczególnych stosuje się powołane rozporządzenie;

4) przez członka Komisji Rozjemczej rozumie się także jej przewodniczącego;

5) należności wymienione w pkt. 1 i 2 wypłaca Inspektor Pracy, który zwołał Komisję Rozjemczą, wymienione zaś w pkt 3 — wypłaca ten urząd, w którym urzędnik jest zatrudniony.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 listopada 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu o dietach dziennych dla członków Komisyj Rozjemczych, powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 946).

w/z. Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
w/z Minister Skarbu: Tadeusz Dietrich

416.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 8 lipca 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

(Przedr. z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 215 z dn. 2. VIII. 46 r.)

Na podstawie art. 20 dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr. 3, poz. 13) zarządzam, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 1 marca 1945 r. w sprawie wykonania dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 51) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Do korzystania z reformy rolnej uprawnieni są bezrolni, robotnicy i pracownicy rolni oraz drobni dzierżawcy, którzy wykonywają pracę na roli jako zawód, stanowiący główne źródło utrzymania albo posiadają teoretyczne lub praktyczne przygotowanie do prowadzenia samodzielnego gospodarstwa rolnego".

2) § 7 skreśla się.

3) § 44 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) tereny, które wojewódzki urząd ziemski, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej władzy przemysłowej lub wyższego urzędu górniczego, uzna za niezbędne dla rozwoju istniejących zakładów przemysłowych, górniczych i hutniczych".

4) W § 44 wprowadza się nowe punkty 9), 10) i 11) w następującym brzmieniu:

„9) grunty drobnych dzierżawców rolnych, do których ma zastosowanie ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 307).

10) grunty należące do poszczególnych nabywców z parcelacji, rozpoczętej przed wejściem w życie dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej i prawnie niezakończonej, jeżeli obszar tych gruntów nie przekracza norm, które były przewidziane w art. 50 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1), a dla gospodarstw utworzonych na podstawie art. 60 ust. 2 tej ustawy — norm wskazanych w art. 2 ust. 1 lit. e dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej.

11) torfowiska o powierzchni ponad 25 ha, których grubość złoża w stanie nieodwodnionym przekracza 1 metr, jeżeli nadają się do eksploatacji przemysłowej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

417.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 24 czerwca 1946 r.

o zmianie zarządzenia z dnia 22 lutego 1946 r. w sprawie zakazu wywozu mienia ruchomego z Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 2 lit. c i d dekretu z dnia 13. 11. 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 51 poz 295) zarządzam co następuje:

I.

W zarządzeniu Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 22 lutego 1946 r. (Dz. Urz. M. Z. O. Nr. 1 poz. 2 z dnia 20. 3. 1946 r.) wprowadza się następujące zmiany:

1. Dotychczasowy § 3 Zarządzenia staje się ustępem pierwszym tego paragrafu, a ponadto dodaje się ustęp drugi treści następującej:

„W odniesieniu do nowej stolarszczyzny i nowych mebli zezwolenia na wywóz udzielać będą właściwi Starostowie po stwierdzeniu, że petent istotnie zamierza wywieźć stolarszczyznę i meble (nieprzerabiane i nieremontowane), a pochodzące z bieżącej produkcji. W każdym konkretnym wypadku petent w niebudzącym wątpliwości sposób winien udowodnić, że nowowyprodukowana stolarszczyzna i meble wyprodukowane zostały nie z poniemieckich surowców. Jeśli zostały wyprodukowane z poniemieckich surowców, petent winien przedstawić dowód z Urzędu Likwidacyjnego o ich opłaceniu.

Ministerstwo Ziem Odzyskanych na wniosek Starostów lub na wniosek zainteresowanej firmy lub instytucji albo osoby prywatnej wydaje Starostom bloki zezwoleń jako druki ścisłego zarachowania.

Starostowie obowiązani są każdego dnia ostatniego miesiąca wysyłać Ministerstwu Ziem Odzyskanych sprawozdanie z ubiegłego miesiąca z wydanych zezwoleń.

Sprawozdanie winno zawierać Nr. zezwolenia, nazwę firmy lub instytucji albo imię i nazwisko osoby, której wydano zezwolenie, jej dokładny adres, miejscowość, skąd wywozi wymienione w zezwoleniu ruchomości, co wywozi, ile i dokąd, oraz termin ważności zezwolenia.

Po wzorze Nr. 1 dodaje się załączony wzór Nr. 2. —

za Ministra dr Jan Wasilewski, Podsekr. Stanu.

Wzór Nr 2

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH

Miejscowość . . . . dnia . . . . 1946 r.

ZEZWOLENIE Nr

Na podstawie § 3 zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 24. VI. 1946 r. o zmianie zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 22. 2. 1946 r. (Dz. U. M. Z. O. nr. 1, poz. 2) w sprawie zakazu wywozu mienia ruchomego z Ziem Odzyskanych

zezwalam

ob. (instytucji, firmie) . . . .

podać nazwisko i imię,
nazwę i dokładny adres
na przewóz z . . . . do . . . . ,
koleją, samochodem przez punkt kontrolny w . . . .
nowych mebli i stolarszczyzny
w ilości . . . . ,
. . . .

Wywóz mebli odnowionych lub przerobionych na zasadzie niniejszego zezwolenia jest wzbroniony.

Organa kontrolne winny w każdym wypadku dokładnie sprawdzić, czy ładunek stanowią meble istotnie nowowyprodukowane. W wypadku stwierdzenia, że wywozi się bez specjalnego zezwolenia meble stare lub odremontowane (odnowione), ładunek podlega zatrzymaniu i przekazaniu do najbliższego Urzędu Likwidacyjnego na zasadach ogólnych.

Zezwolenie niniejsze ważne jest do dn. . . . . 1946 r. i winno być po wykorzystaniu nadesłane (pisać słownie) Ministerstwu Ziem Odzyskanych. (Departament Likwidacyjny)

z upoważnienia
Ministerstwa Ziem Odzyskanych
m. p.
Starostwo . . . .
Starosta . . . .

Odcinek niniejszy jako kontrolny, należy oderwać na kolei lub na punkcie kontrolnym samochodowym przez organa kontrolne.

Wydane dn. . . . . 1946 r. ob. (instytucji, firmie), ... w . . . .
na przywiezienie mebli i stol. w ilości . . . .
ważne do dnia . . . . 1946 r.

418.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 8. lipca 1946 r. L. dz. 6998/V/46

o zmianie zarządzenia z dnia 22 lutego 1946 r. w sprawie zakazu wywozu mienia ruchomego z Ziem Odzyskanych (Dz.Urz. Z. O. Nr. 1, poz. 2).

Na podstawie art. 2, lit. a i d dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 295 z 1945 r.) zarządzam co następuje:

W zarządzeniu Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 22 lutego 1946 r. wprowadza się następujące zmiany:

w § 4 po punkcie f) dodaje się punkt g) o następującym brzmieniu:

„g) Ministra Aprowizacji i Handlu wyłącznie w odniesieniu do surowców, półfabrykatów, fabrykatów, przyjętych lub wyprodukowanych przez zakłady przemysłu spożywczego, podległe temu Ministerstwu oraz narzędzi pracy i maszyn, służących bezpośrednio do produkcji a znajdujących się w zakładach przemysłu spożywczego — za wyjątkiem:

1) zbóż i ich przetworów oraz ziemniaków,
2) narzędzi pracy i maszyn zakładów, należących nie do Zjednoczeń a do miejscowego przemysłu spożywczego.

W obydwu wyżej wymienionych przypadkach wydawanie zezwoleń będzie się odbywało nadal przez Ministerstwo Ziem Odzyskanych w trybie § 3-go niniejszego zarządzenia.“

Minister Ziem Odzyskanych:
(—) Wł. Gomułka.

419.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 24 lipca 1946 r. L. dz. 9300/V/46

w sprawie zniesienia zakazu wywozu ziemiopłodów z obszaru Ziem Odzyskanych.

Na podstawie art. 2, lit. a) i c) dekretu z dnia 13. XI. 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 295) — zarządzam, co następuje:

§ 1.

Znosi się zakaz wywozu wszelkich ziemiopłodów i ich przetworów z obszaru Ziem Odzyskanych na inne tereny Państwa.

§ 2.

Uchyla się wszelkie zarządzenia, okólniki i instrukcje, wydane dotychczas w sprawie zakazu wywozu ziemiopłodów i ich przetworów oraz wprowadza się w zarządzeniu Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 22 lutego 1946 r. w sprawie wywozu mienia ruchomego z Ziem Odzyskanych (Dz. Urz. M. Z. O. Nr 1, poz. 2), uzupełnionym zarządzeniami Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 24 maja 1946 r. L. dz. 4322/V/46, z dnia 24 czerwca 1946 r. i z dnia 8 lipca 1946 r. L. dz. 6998/V/46 następujące zmiany:

w § 2 po punkcie e) dodaje się punkt f) o następującym brzmieniu:

„f) wszelkie ziemiopłody i ich przetwory“

w § 3 skreśla się drugie zdanie pierwszego ustępu o brzmieniu:

„w odniesieniu do zbóż, ich przetworów odnośne zezwolenia będą udzielane przez Wojewódzkie Wydziały Aprowizacji i Handlu na Ziemiach Odzyskanych“.

w § 4, punkcie g) wprowadzonym zarządzeniem Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 8 lipca 1946 r. — skreśla się ustęp:

„1) zbóż i ich przetworów oraz ziemniaków“. w związku z czym punkt g) otrzymuje brzmienie następujące:

„g) Ministra Aprowizacji i Handlu w odniesieniu do surowców, półfabrykatów, fabrykatów, przejętych lub wyprodukowanych przez zakłady przemysłu spożywczego, podległe temu Ministerstwu oraz narzędzi pracy i maszyn, służących bezpośrednio do produkcji, a znajdujących się w zakładach przemysłu spożywczego za wyjątkiem narzędzi pracy i maszyn należących nie do Zjednoczeń, a do miejscowego przemysłu spożywczego.

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1946 r.

Minister Ziem Odzyskanych:
(—) W. Gomułka.

420.
ZARZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 27 czerwca 1946 r.

w sprawie utworzenia Głównego Inspektoratu Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

Na podstawie dekretu z dnia 13. 11. 1945 r. o zarządzie Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 295) zarządzam, co następuje:

§ 1. W celu usprawnienia i przyspieszenia likwidacji remanentów poniemieckich oraz jaknajbardziej skutecznego zwalczania nielegalnego wywozu z terenu Ziem Odzyskanych, powołuje się do życia na okres przejściowy Główny Inspektorat Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

§ 2. Główny Inspektorat Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych spełnia następujące zadania:

a) Kontroluje i współdziała w zewidencjonowaniu remanentów poniemieckich znajdujących się w magazynach Urzędów Likwidacyjnych.
b) Działa w kierunku wykrywania ukrytych remanentów poniemieckich i przekazywania ich Urzędom Likwidacyjnym.
c) Współdziała w akcji upłynniania remanentów poniemieckich.
d) Wykonuje zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 22. 2. 1946 r. (Dz. U. M. Z. O. Nr. 1, poz. 2) drogą nadzoru i współdziałania z organami powołanymi do przeprowadzania kontroli wywozu w myśl § 6 cytowanego zarządzenia.

§ 3. Na czele Głównego Inspektoratu Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych stoi główny Inspektor, którego mianuje i zwalnia Minister Ziem Odzyskanych.

§ 4. Główny Inspektorat Akcji Specjalnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych podlega Ministrowi Ziem Odzyskanych za pośrednictwem Dyrektora Departamentu Likwidacyjnego.

§ 5. Pracownicy Głównego Inspektoratu Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych nie są pracownikami Ministerstwa lecz zatrudnionymi tymczasowo w Głównym Inspektoracie dla wykonania zadań przewidzianych w § 2 niniejszego zarządzenia.

§ 6. Do pracowników Głównego Inspektoratu Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych niema zastosowania zarządzenie Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 12. 5. 1946 r. (Dz. Urz. M. Z. O. Nr. 4, poz. 28) w sprawie premiowania osób, które przyczyniły się do wykrycia ukrytych remanentów, lub do zatrzymania nielegalnie wywożonego mienia z terenu Ziem Odzyskanych.

§ 7. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1946 r.

MINISTER:
(—) Dr. Jan Wasilewski, Podsekretarz Stanu.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
L. dz. 15343/V/8330/Ng/46

OKÓLNIK Nr 77
MINISTERSTWA ZIEM ODZYSKANYCH

z dnia 28 czerwca 1946 r.

w sprawie powołania do życia Głównego Inspektoratu Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

W związku z Zarządzeniem Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 27. 6. 1946 r. w sprawie utworzenia Głównego Inspektoratu Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych podaje się do wiadomości, co następuje:

1) Zadania i cele powołania do życia Głównego Inspektoratu Specjalnego Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych są ujęte w wyżej wymienionym zarządzeniu Ministra Ziem Odzyskanych, dlatego też należy jaknajszybciej zaznajomić z jego treścią wszystkie zainteresowane władze i urzędy.

2) Siedzibą Głównego Inspektoratu Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych jest miasto Wrocław.

3) Milicja Obywatelska oraz Straż Kolei Państwowych winny w zakresie wykonywania zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 22. 2. 1946 r. (Dz. Urz. M. Z. O. Nr. 1, poz. 2) oraz ujawniania ukrytych remanentów poniemieckich podporządkować się dyrektywom Głównego Inspektora Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych, który działać będzie w porozumieniu z Wojewódzkimi Komendantami Milicji Obywatelskiej oraz Okręgowymi Komendantami Straży Kolei Państwowych.

4) Główny Inspektorat Akcji Specjalnej Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych używa pieczęci okrągłej z godłem państwowym i napisem dookoła: „Główny Inspektorat Specjalnej Akcji Likwidacyjnej Ministerstwa Ziem Odzyskanych".

5) Władzą rozstrzygającą o przepadku mienia ruchomego, zatrzymanego w trakcie nielegalnego wywozu z Ziem Odzyskanych pozostaje w dalszym ciągu Minister Ziem Odzyskanych.

MINISTER:
wz. (—) Dr. Jan Wasilewski, Podsekretarz Stanu.

421.

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. dz. IV. AA. 2107/46 Warszawa, dnia 11 lipca 1946 r.

OKÓLNIK Nr 32

w sprawie obywatelstwa polskiego osób zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych.

Do Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich)
i Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Ministerstwo Administracji Publicznej zwraca uwagę, że w Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 106 z 1946 r. ogłoszona została ustawa z dnia 28 kwietnia 1946 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych.

Ponieważ na obszarach podległych Ob. Ob. Wojewodom i Prezydentom Miast mogą się znaleźć osoby które odpowiadają wymogom art. 1 lub 2 wspomnianej wyżej ustawy, a mianowicie takie, które przed dniem 1 stycznia 1945 r. miały przez pewien okres czasu na obszarze Ziem Odzyskanych stałe miejsce zamieszkania, a po tym dniu przeniosły swe miejsce zamieszkania w głąb kraju, przeto zajść mogą przypadki, że osoby takie zechcą ubiegać się o uznanie ich obywatelstwa polskiego na zasadzie tej właśnie ustawy i poczynią w tym kierunku odpowiednie kroki u obecnie właściwych dla siebie miejscowo władz administracji ogólnej I instancji.

O ile osoby te przedstawiają przy tym orzeczenie Komisji weryfikacyjnej lub też zaświadczenie władzy administracji ogólnej I instancji swego poprzedniego miejsca zamieszkania na obszarze Ziem Odzyskanych, stwierdzające ich polską narodowość, a ponadto złożą deklarację wierności (art. I ustawy z 28. IV. 1946 r.) należy wydać im zaświadczenie, że posiadają obywatelstwo polskie na mocy przepisów ustawy z 28. IV. 1946 r.

Jeżeli natomiast osoby te nie mogą przedstawić żadnego ze wspomnianych wyżej dokumentów, ponieważ w czasie ich zamieszkiwania na obszarze Ziem Odzyskanych — nie mogły być weryfikowane (np. dlatego, że opuściły Ziemie Odzyskane przed rozpoczęciem działalności Komisyj weryfikacyjnych lub też powróciły do Kraju po zakończeniu działalności tych komisyj) — powinny one w inny sposób przewidziany w prawie o postępowaniu administracyjnym donieść, że są narodowości polskiej. Ocena czy dowód taki został przeprowadzony, należy do władzy administracji ogólnej I instancji (art. 2 ustawy z 28 IV. 46).

Gdyby według oceny tej władzy przedstawione dowody (dokumenty, zeznania świadków i t. d.) okazały się niewystarczające dla stwierdzenia narodowości polskiej, należy danej osobie zalecić, aby przeprowadziła swą weryfikację w miejscu swego poprzedniego zamieszkania na obszarze Ziem Odzyskanych i tam uzyskała stwierdzenie swej narodowości polskiej bez czego zaświadczenie o posiadaniu obywatelstwa polskiego z mocy przepisów ustawy z 28. IV. 1946 r. nie może być wydane. Jeżeli Komisja weryfikacyjna zakończyła już swą działalność i dalszych weryfikacyj nie przeprowadza, należy z urzędu zasięgnąć opinii o danej osobie w prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej ostatniego miejsca zamieszkania tej osoby na obszarze Ziem Odzyskanych i zależnie od tego, czy opinia ta jest dodatnia czy też ujemna wydać danej osobie zaświadczenie o posiadaniu przez nią obywatelstwa polskiego z mocy ustawy z 28. IV. 1946 r. po złożeniu przez nią deklaracji wierności wzgl. wydania takiego zaświadczenia odmówić.

Zwraca się uwagę, że do osób zamieszkałych przed 1. I. 1945 r. na obszarze Ziem Odzyskanych, nie może być stosowany art. 3 ustawy o obywatelstwie — (np. 44 Dz. Ust. z 1920 r.) ponieważ w myśl art. 3 ustawy z 28. IV. 1946 r. przepisy ustawy o obywatelstwie 1920 r. zachowują swą moc obowiązującą na obszarze Ziem Odzyskanych tylko w zakresie nie objętym ustawą z 28. IV. 1946 r. Ustawa ta w stosunku do ogólno-polskiej ustawy z 1920 r. stanowi specjalną normę i jej przepisy mają w tym przypadku pierwszeństwo przed przepisami ustawy z 1920 r.

MINISTER
(—) Dr. Wl. Kiernik

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Społeczno-Polityczny
Nr. SP. I-41/421/46 Katowice, dnia 30 lipca 1946 r.

w sprawie obywatelstwa polskiego osób zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Grodzcy

W ślad za tutejszem zarządzeniem z dnia 8. 6. 1946 r. Nr. SP. I-41/332/46 w sprawie wprowadzenia w życie ustawy z dnia 28. 4. 1946 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych Urząd Wojewódzki przesyła w załączeniu okólnik Ministra Administracji Pu-

blicznej Nr. 32, z dnia 11. 7. 1946 r. l. dz. IV. A. A. 2107/46 dotyczący obywatelstwa polskiego osób zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych do wiadomości i ścisłego przestrzegania.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Małodobry, wz. Naczelnika Wydziału

422.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
Departament Polityczny
L. dz. II. P. 1509/46 Warszawa, dnia 2 maja 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie dokumentów uprawniających obywateli polskich do przekraczania granicy Państwa.

Do Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich).

W wyniku konferencji odbytej w dn. 10. 4. br. z udziałem przedstawicieli zainteresowanych Ministerstw, ustalono następujące zasady w sprawie dokumentów uprawniających obywateli polskich do przekraczania granicy Państwa.

Repatrianci polscy powracający z Zachodu mogą wyjeżdżać do Polski jedynie przez ustalone punkty przyjęcia, którymi są: 1) Dziedzice, 2) Koźle, 3 Międzylesie, 4) Szczecin, 5) Gdańsk, 6) Zgorzelice, 7) Kostrzyń i 8) Lignica.

Repatrianci przybywający, bądź to w zbiorowych transportach, bądź to indywidualnie na granicę polską w innych punktach będą niezwłocznie kierowani pod ekskortą Wojsk Ochrony Pogranicza do najbliższego Punktu Przyjęcia.

Punkta przyjęcia wydają repatriantom dokumenty które są jedynymi dokumentami stwierdzającymi tożsamość repatrianta i dającymi mu prawo swobodnego poruszania się na obszarze Kraju. Wszelkie inne instytucje nie mają prawa wystawienia tego rodzaju dokumentów.

Do wyjazdu z granic Polski upoważnia obywatela polskiego wyłącznie paszport zagraniczny polski, wydany przez M. S. Z. i opatrzony wizą Konsulatu tego państwa, do którego udaje się właściciel paszportu.

Obywatel państwa obcego opuszczający Polskę w drodze repatriacji winien posiadać dokument tożsamości z fotografią, wystawiony przez Konsulat lub przedstawicielstwo dyplomatyczne odnośnego państwa oraz wizę wyjazdową udzieloną przez Min. Spraw Zagr. R. P. Wszelkie inne dokumenty wydane przez P. C. K. lub inne instytucje, a uprawniające do przekraczania granicy są nieważne.

Postanowienie powyższe nie dotyczy repatriowanych z Polski obywateli niemieckich.

Przepisy te dotyczą również przedstawicieli P. C. K., Misji Repatriacyjnych, kurierów, konwojentów i innych. Osoby przekraczające granicę bez odpowiednich dokumentów winny być zatrzymane i odstawione do najbliższego W. U. B. P.

Obywatele polscy, zamierzający powrócić do Kraju z terenu państw obcych, winni zaopatrzyć się w placówkach dyplomatycznych, konsularnych lub miejscach repatriacyjnych R. P. w odpowiednie dokumenty, uprawniające do przekroczenia granicy w Punktach Przyjęcia, gdzie zostaną one wymienione na wspomniane już zaświadczenie.

Dotychczasowe zaświadczenia Państw. Urz. Repatr. wydawane przez Misje Repatriacyjne tracą swą ważność. Osoby usiłujące przekraczać granicę na podstawie tych zaświadczeń należy zatrzymywać i kierować do najbliższego Punktu Przyjęcia.

Podając powyższe do wiadomości i stosowania. Ministerstwo Administracji Publicznej prosi Ob. Ob Wojewodów o wydanie podległym sobie organom odpowiednich zarządzeń.

(—) A. Grabowski. Dyrektor Departamentu.

423.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
L. Dz. III. SAS. 3290/46. Warszawa, dn. 17 lipca 1946 r.

PISMO OKÓLNE

W sprawie zieleńców i ogrodów w miastach.

Do Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich)
Ob. Ob. Prezydentów Miast w Warszawie i Łodzi.

Ministerstwo Administracji Publicznej udziela do wiadomości i ewentualnego wykorzystania nawiązując do pisma okólnego L. Dz. III. S. 11008/45 z dn. 20. XI. 1945 r. w sprawie ochrony publicznych zieleńców w miastach.

Dyrektor Departamentu:
w/z (—) Hobrowski, Naczelnik Wydziału.

POLSKI ZWIĄZEK OGRODNICZY
Sekcja Terenów Zielonych w Warszawie
L. Dz. 182/46. Warszawa, dnia 24. maja 1946 r.

Nowoczesne wskazania urbanistyczne zalecają wprowadzenie zieleni miejskiej w ilości co najmniej 20 m² na mieszkańca. W bardzo licznych miastach Polski nietylko nie ma ogrodów i skwerów, lecz nawet drzew na ulicach. Szczególniej jaskrawo występuje ten brak zieleni w miarę posuwania się ku wschodowi wskutek działań wojennych w wielu miastach i miasteczkach całe dzielnice są zniszczone. Należałoby wykorzystać powstające stąd możliwości i zakładać zieleńce i ogrody. Jest to tym bardziej wskazane, że zieleń miejska stanowi jedną z najtańszych inwestycji, a w krótkim czasie wybitnie podniesie poziom kulturalny miasta. Ale wrażenie dodatnie robią tylko ogrody racjonalnie po planowaniu umiejętnie założone i pielęgnowane. Takim zadaniom może podołać tylko ogrodnik specjalnie przygotowany, a więc do projektowania i założenia — planista ogrodów, a do pielęgnowania — ogrodnik, posiadający praktykę w zakresie ogrodnictwa miejskiego.

Przy Polskim Związku Ogrodniczym powstała Sekcja Terenów Zielonych, która skupia fachowców z dziedziny planowania, zakładania i utrzymywania zieleni publicznej.

Wobec tego, że szereg miast i miasteczek, szczególnie mniejszych, bądź to posiada to stanowisko nieobsadzone, bądź to stanowisk takich nie posiada, Sekcja Terenów Zielonych, pragnąc podnieść poziom zieleni w miastach, ofiarowuje odpowiednim władzom swoje współdziałanie w zakresie ogłaszania konkursów na projekty ogrodów, na rozplanowanie Terenów Zielonych, na opiniowanie o już sporządzonych planach, jak również opiniowanie o kandydatach na stanowiska kierownicze w ogrodach miejskich, instytucjach państwowych, społecznych i. t p.

Sekcja może delegować członków w celu udzielenia porad fachowych na miejscu.

Sekcja Terenów Zielonych

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Samorządowy
Nr. Sm. II. 60/135/46. Katowice, dnia 30 lipca 1946 r.

W sprawie zieleńców i ogrodów w miastach.

Ob. Ob Starostom Powiatowym jako przewodniczącym Wydziałów Powiatowych i Prezydentom miast wydziel. Województwa Śląsko-Dąbr.

przesyła się do wiadomości w ślad za pismem okólnym z dnia 7 grudnia 1945 r. Nr. Sm. II. 28/109 celem ewentl. wykorzystania.

Za Wojewodę:
Dr Karczewski, Nacz. Wydz. Samorząd.

424.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm. I. 1/24/46 Katowice, dnia 30 lipca 1946 r.

OKÓLNIK Nr. 387/46

w sprawie wysokości wynagrodzenia dla sołtysów.

W myśl art. 20 ustęp (9) ustawy z dnia 23 marca 1933 r. o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorialnego (Dz. U. R. P. Nr. 35. poz. 294) sołtysom za

ich czynności urzędowe może być przyznane wynagrodzenie z funduszów gromady względnie z funduszów gminy. Wysokość tego wynagrodzenia określona jest w § 24 rozporządzenia Ministra Spraw Wewn. z dnia 29. I. 1937 r. o gromadach (Dz. Ust. R. P. Nr. 9., poz. 70). Stawki kwotowe określone w § 24 cyt. rozporządzenia są obecnie nieaktualne jako nieodpowiadające obecnym warunkom gospodarczym i walutowym.

Dlatego też Wydział Wojewódzki na posiedzeniu w dniu 14 czerwca r. b. ustalił następujące najwyższe stawki wynagrodzenia jakie może być przyznane sołtysom:

w gromad. do 200	mieszk.	100.— zł	mies.
w gromad. od 200— 400	„	150.— zł	„
w gromad. od 400—1000	„	200.— zł	„
w gromad. od 1000—2000	„	300.— zł	„
w gromad. ponad 2000	„	350.— zł	„

Stawki powyższe wchodzą w miejsce stawek, ustalonych w § 24 ustęp (1) wymienionego rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i mogą być zastosowane z dniem 1 lipca 1946 r.

W o j e w o d a

wz. (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

425.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. Sm. I. 3/52/46. Katowice, dnia 1 sierpnia 1946 r.

Wypłata emerytur samorządowych na Śląsku Opolskim dla osób zweryfikowanych.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi jako Przewodniczący Wydziałów Powiatowych oraz Prezydenci miast Śląska Opolskiego.

Jak wynika z wniosków i zapytań napływających do Urzędu Wojewódzkiego, pomiędzy osobami zweryfikowanymi znajdują się również emeryci samorządu terytorialnego oraz wdowy po nich. Osoby te domagają się obecnie wznowienia wypłaty emerytur względnie pensji wdowich. Do czasu unormowania tej sprawy drogą dekretu względnie ustawy, ustalam następujące wytyczne dla tymczasowego uregulowania tej kwestii: Emeryci samorządowi, którzy pobierali uposażenie emerytalne za czasów przynależności do Rzeszy niemieckiej, nabywają obecnie prawo do otrzymania tego uposażenia od związków samorządu terytorialnego pod warunkiem wykazania się decyzją właściwej władzy administracji ogólnej I instancji, stwierdzającą polską przynależność narodową oraz zaświadczeniem tejże władzy, że podpisali deklarację wierności wobec Narodu i Państwa Polskiego stosownie do zarządzenia Ministra Ziem Odzyskanych z dnia 1 kwietnia 1946 r. (Dz. Urz. Min. Ziem Odzyskanych Nr. 4, poz. 26).

Wypłata emerytury następuje począwszy od tego miesiąca, w którym dopełnione zostały powyższe warunki.

Wysokość uposażenia emerytalnego pozostaje niezmieniona t. zn. 1 marka niem. = 1 złotemu. Do uposażenia emerytalnego dolicza się dodatek przejściowy stosownie do dekretu z dnia 29 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 239) w następującej wysokości:

Miesięczna wysokość zaopatrzenia emerytalnego	Wysokość dodatku przejściowego
do 100.— zł	250.— zł
ponad 100.— zł do 210.— zł	300.— zł
ponad 210.— zł do 350.— zł	350.— zł
ponad 450.— zł do 700.— zł	400.— zł
ponad 700.— zł	450.— zł

Wysokość przysługującego uposażenia emerytalnego powinni emeryci udowodnić dokumentami. Do wypłaty emerytur obowiązany jest ten związek komunalny, który jest następcą b. samorządu niemieckiego.

Wyżej wymienione wytyczne odnoszą się również do wypłaty pensji wdowiej.

Wydziały Powiatowe podadzą powyższe zarządom gmin wiejskich i miejskich w powiecie do wiadomości i stosowania.

W o j e w o d a :

w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

426.

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

Departament Wyznaniowy

L.dz.V.W.Nch — 3038/46. Warszawa, dnia 25 lipca 1946 r.

PISMO OKÓLNE

w sprawie Żydowskiej Kongregacji Wyznaniowej.

Do Ob. Ob. Wojewodów i Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

Ministerstwo Administracji Publicznej podaje do wiadomości, że reskryptem L. dz. V. W. NCH. 2881/46 z dn. 21 czerwca 1946 r. Minister Administracji Publicznej, przychylając się do prośby Naczelnej Rady Religijnej Żydów Polskich zezwolił na zmiane nazwy „Żydowskie Zrzeszenie Religijne“, ustanowionej okólnikiem M. A. P. Nr. 3 z dn. 6. II. 1945 r. (Dep. Wyzn. 911/:5) o tymczasowym uregulowaniu spraw wyznaniowych ludności Żydowskiej (Dz. Urz. M. A. P. Nr 1 z dnia 1. IV. 45 r.), na „Żydowska Kongregacja Wyznaniowa“.

Ustalony w powołanym okólniku zakres działania organu, zmieniającego nazwę, pozostaje bez zmiany.

Dyrektor Departamentu: (—) Mgr. J. Demiańczuk.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Wydział Społeczno-Polityczny

Nr. SP. II-78/257/46. Katowice, dnia 9 sierpnia 1946 r.

w sprawie Żydowskiej Kongregacji Wyznaniowej.

Wszystkim Ob. Ob. Starostom Powiatowym i Grodzkim.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski przesyła do wiadomości, nawiązując do okólnika Nr. 73 z dnia 8 czerwca 1945 r. Nr. SP. III-100 w sprawie tymczasowego uregulowania spraw wyznaniowych ludności żydowskiej.

Za Wojewodę:

(—) Dr. Małodobry, wz. Naczelnika Wydziału

427.

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. Sm. II-54/19/46 Katowice, dnia 12 sierpnia 1946 r.

OKÓLNIK.

w sprawie kosztów utrzymania samorządowych instytucyj zastępczych Urzędu Zatrudnienia.

Do Ob. Ob. Starostów Powiatowych jako Przewodniczących Wydz. Powiatowych oraz Prezydentów miast wydzielonych województwa śląsko-dąbrowskiego.

W związku z przekazaniem czynności urzędów zatrudnienia organom samorządu terytorialnego (§ 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 29 kwietnia 1946 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu — Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 145) koszty, związane z wykonywaniem przekazanych czynności pokrywał będzie ryczałtowo Urząd Zatrudnienia w ramach kredytów przyznanych przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej.

W tych jednak przypadkach, w których koszty z tytułu wykonywania przekazanych czynności przekroczą odnośną kwotę ryczałtową, przyznaną samorządowej instytucji zastępczej przez Urząd Zatrudnienia, powstały z tego tytułu niedobór pokrywany będzie na rzecz instytucji zastępczej przez zainteresowane gminy w stosunku do liczby mieszkańców.

Podział kosztów na poszczególne gminy przeprowadzi samorządowa instytucja zastępcza raz na kwartał na podstawie zestawienia kasowego.

Gminy, przynależne do danej instytucji zastępczej, przekazywać będą przypadające na nie kwoty najpóźniej do dni 14 po otrzymaniu wezwania.

Ob. Ob. Starostowie podadzą powyższe do wiadomości gminom miejskim i wiejskim powiatu.

W o j e w o d a :

w/z (—) Płk. Ziętek, Wicewojewoda

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI 428.
Wydział Weterynarii Wet. IV. F/1 - 21/46. Katowice, dnia 9. 7. 1946 r.

Biuletyn stanu zaraźliwych chorób zwierzęcych na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego za czas od 1 czerwca — 15 czerwca 1946 r.

Nazwa choroby	Powiat	Gmina	Miejscowość	Ilość zagród.
1. Zaraza stadnicza	Bielsko	Międzyrzecze Górne	Międzyrzecze Dolne	1 (1)
	Cieszyn	Hazlach	Zamarski	1 (—)
	Katowice	Bielszowice	Bielszowice	1 (—)
	Niemodlin	Łambinowice	Wierzbie	1 (1)
		Gran	Gran	1 (1)
	Pszczyna	Miedźna	Miedźna	1 (1)
2. Świerzb zwierząt jednokopytowych i owiec	Będzin	4	4	9 (—)
	Bielsko	11	16	30 (13)
	Bytom	6	6	8 (—)
	Cieszyn	3	4	4 (—)
	Gliwice		35	53 (21)
	Grodków	3	3	6 (—)
	Katowice	17	24	180 (—)
	Kluczbork	8	27	29 (—)
	Koźle	3	3	7 (—)
	Lubliniec	3	4	4 (1)
	Niemodlin	11	17	24 (—)
	Olesno	7	10	18 (—)
	Opole		24	36 (36)
	Prądnik	7	7	14 (—)
	Pszczyna	12	18	17 (12)
	Racibórz	7	10	8 (1)
	Rybnik	19	27	40 (—)
	Strzelce	2	2	2 (—)
	Tarnowskie Góry	9	10	15 (—)
	Zawiercie	6	14	21 (—)
3. Pomór i zaraza świń	Bytom	Zbosławice	Ptakowice	1 (—)
	Cieszyn	Puńców	Puńców	1 (—)
	Grodków	Kamieniek	Kamień	1 (—)
		Maciejkowice	Lipowa	2 (—)
		"	Gierawa	1 (—)
		Grodków	Grodków	2 (—)
		Kubinów	Goltynów	2 (—)
		Grodków	Półwieś	1 (—)
		Andrzejów	Miodówka	1 (—)
		"	Andrzejów	1 (—)
	Kluczborek	Skałegi	Biskupice	1 (—)
	Niemodlin	Gran	Tłustoryby	1 (—)
	Nysa	Nysa	Nysa	1 (—)
	Opole	Krapkowice	Krapkowice	1 (—)
	Racibórz	Moskowice	Trawniki	
		Rudnik	Strzybnik	1 (1)
	Strzelce	Gogolin II	Zaknów	1 (—)
		"	Obrowiec	1 (—)
		Odmęż	Chomla	1 (—)
		Rozmierka	Rozmierka	1 (—)
		Strzelce	Strzelce	1 (—)
	Zawiercie	Myszków	Pohulanka	1 (—)
		Poręba	Niwki	1 (—)
4. Różyca świń	Bytom	1	1	2 (—)
	Cieszyn	4	4	6 (5)
	Gliwice		6	16 (6)
	Katowice	5	5	5 (5)
	Lubliniec	6	7	1 (1)
	Nysa		1	1 (1)
	Olesno	4	5	6 (6)
	Prądnik	1	1	1 (1)
	Racibórz	3	3	2 (2)
	Rybnik	1	1	1 (1)
	Strzelce	1	1	1 (1)
5. pomór kur	Olesno	2	3	12 (12)
	Pszczyna	1	1	1 (1)
	Tarnowskie Góry	3	3	3 (3)

Cyfry w nawiasach oznaczają ilość zagród nowo przybyłych.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Smoliński Stanisław, Naczelnik Wydziału

429.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

w sprawie ustalenia stawki opłat dziennych w szpitalu Św. Józefa w Gogolinie.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382, art. 75) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość stawki dziennej w szpitalu św. Józefa w Gogolinie pow. Strzelce

a) dla klasy III za leczenie chorych zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych 100,— dziennie,
b) dla klasy II za leczenie chorych zarówno samopłacących jak i ubezpieczonych 120,— zł dziennie,
c) za leczenie chorych chirurgicznych i położniczo-ginekologicznych Szpital pobierać może dodatkową opłatę w wysokości 20% taksy dziennej.

Powyższe stawki obowiązują po upływie 14 dni od chwili ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląsko-Dąbrowskiego.

Za Wojewodę:
Nr. Z. 4/8/46 (—) Śmiech, w/z Nacz. Wydziału.

OBWIESZCZENIE URZĘDU WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

w sprawie ustalenia stawki opłat dziennych w szpitalu Miejskim dla dzieci w Zabrzu.

„Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382, art. 75) Urząd Wojewódzki zatwierdza wysokość stawki dziennej w Szpitalu Miejskim dla dzieci w Zabrzu

dla ubezpieczonych 100,— zł dziennie
dla samopłacących 150,— zł dziennie

Powyższe stawki obowiązują po upływie dni 14-tu od chwili ogłoszenia jej w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląsko-Dąbrowskiego."

Za Wojewodę:
(—) Śmiech, w/z Nacz. Wydziału.

430.

ZARZĄDZENIE POLICYJNO-WETERYNARYJNE STAROSTY POWIATOWEGO KATOWICKIEGO

z dnia 17 sierpnia 1946 r. Wet. ka/9/46

w sprawie zwalczania pomoru świń.

Z powodu urzędowego stwierdzenia w gminie N. Bytom pomoru świń zarządza się aż do odwołania na zasadzie art. 25, 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczpospolitej Polskiej z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 16. IV. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) oraz §§ 356—363 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9. I. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 167), uzupełnionego rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20. VI. 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 360), co następuje:

I.

Okręg zapowietrzony i zagrożony!

1. Dookoła zagrody zapowietrzonej pomorem świń ustanawia się okręg zapowietrzony, a dookoła tegoż okręgu okręg zagrożony.
2. Okręg zapowietrzony obejmuje wszystkie zagrody przy ul. Niedurnego.
3. W okręgu tym zabrania się:
   a) odbywania targów, pokazów świń, handlu domokrążnego świniami oraz przetargów na świnie;
   b) pędzenia świń, puszczania ich samopas na wspólne pastwiska, jak również zatrzymywania się ze świniami przewożonymi na wozach;
   c) przeprowadzania świń przez ten okręg;
   d) używania knurów do pokrywania obcych loch;
   e) wyprowadzanie świń z okręgu zapowietrzonego może się odbywać tylko celem natychmiastowego uboju na podstawie zezwolenia i warunków wydanych przez Starostwo;
   f) wprowadzanie świń do okręgu zapowietrzonego wymaga również zezwolenia Starostwa;
   g) na granicach okręgu winny znajdować się tablice z wyraźnym i trwałym napisem: „Pomór świń".

II.

4. Okręg zagrożony obejmuje resztę gminy N. Bytom:
   a) w okręgu zagrożonym mają zastosowanie postanowienia ustępu 3 pkt. od a) do g);
   b) wyprowadzanie świń hodowlanych i użytkowych z okręgu zagrożonego może się odbywać na warunkach określonych przez Starostwo z tym, że zwierzęta na 24 godziny przed wywozem zostaną zbadane przez powiatowego lekarza weterynaryjnego i uznane za niepodejrzane.

III.

Nieprzestrzeganie powyższych zarządzeń karane będzie na zasadzie art. 98 rozporządzenia Prezydenta Rzplitej Polskiej z dnia 22. VIII. 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673), zmienionego ustawą z dnia 16. IV. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27/245) aresztem do jednego miesiąca i grzywną do 10.000 złotych lub jedną z tych kar.

IV.

Zarządzenie niniejsze wchodzi natychmiast w życie.

Starosta: (—) Dr. Łaszcz.

431.

MINISTERSTWO ZIEM ODZYSKANYCH
Departament Likwidacyjny
Warszawa, 1 sierpnia 1946 r.

OGŁOSZENIE.

Ministerstwo Ziem Odzyskanych przypomina, że:

1. Wywóz z terenów ziem odzyskanych wszelkiego rodzaju mienia ruchomego bez względu na to, czy stanowi ono tzw. mienie opuszczone lub poniemieckie, czy też pochodzi z innego źródła na obszarze ziem odzyskanych jest zabroniony (Dz. U. M. Z. O. Nr 1 poz. 2).
2. Kto wykracza przeciwko zakazowi wywozu mienia ruchomego z obszaru ziem odzyskanych — podlega karze więzienia do lat 3 i grzywny.
   W przypadkach mniejszej wagi, sąd może wymierzyć karę aresztu lub grzywny (Dz. U. R. P. Nr. 30/46 pozycja 192).
3. Nie wymagają zezwolenia na wywóz następujące przedmioty:
   a) odzież i bielizna w takiej ilości, że jest niewątpliwe, iż służą do osobistego użytku przewożącego w związku z podróżą;
   b) przedmioty normalnie używane w podróży;
   c) żywność w ilości potrzebnej na okres trwania podróży;
   d) używana odzież i bielizna osobista i pościelowa, oraz pościel w takiej ilości, iż nie zachodzi podejrzenie, że są wywożone w celach spekulacyjnych;
   e) gotowe wyroby tekstylne bieżącej produkcji, na podstawie faktury, wydanej przez centralę lub hurtownię tekstylną, które towar sprzedały;
   f) ziemiopłody i ich przetwory.
   Nie mogą być wywożone przedmioty wymienione w pkt. a) i b), jeżeli jest niewątpliwe, że przedmioty te stanowią, lub stanowiły, mienie opuszczone lub poniemieckie. Wykazywanie się przy tym rachunkiem lub innym dowodem nabycia nie uprawnia do przewozu.
4. W wyjątkowo uzasadnionych wypadkach Minister Ziem Odzyskanych może udzielić zezwolenia na wywóz mienia ruchomego.
5. Narówni z zezwoleniem Ministra Ziem Odzyskanych, ważne są zezwolenia:
   a) Ministra Przemysłu, lub Wojewódzkich delegatów Ministra Przemysłu na Ziemiach Odzyskanych, wyłącznie w odniesieniu do: surowców, półfabrykatów, fabrykatów i narzędzi pracy objętych przez organa Ministerstwa, a koniecznych dla wywiezienia w ramach ogólnego planu gospodarczego tego Ministerstwa;

b) Ministerstwa Lasów w odniesieniu wyłącznie do surowców i wytworów zakładów produkujących tego Ministerstwa (drzewo opałowe, budowlane deski, wytwory smolarni i terpentyniarni, meble nowowyprodukowane);
c) Ministerstwa Odbudowy wyłącznie w odniesieniu do materiałów budowlanych, wyprodukowanych przez zakłady podległe temu Ministerstwu (budulec, klepka, papa, stolarszczyzna budowlana jak ramy okienne, futryny, drzwi);
d) Ministerstwa Aprowizacji i Handlu wyłącznie w odniesieniu do surowców i półfabrykatów przejętych lub wyprodukowanych przez zakłady przemysłu spożywczego podległe temu Ministerstwu oraz narzędzi pracy i maszyn służących bezpośrednio do produkcji a znajdujących się w zakładach przemysłu spożywczego;
e) Ministerstwa Oświaty (Biura Ziem Odzyskanych) w odniesieniu do księgozbiorów poniemieckich (książki, rękopisy, mapy, ryciny, nuty);
f) Naczelnych Dyrekcji Monopoli Państwowych w odniesieniu do wytworów: Monopolu Spirytusowego — surówki spirytusu, wódki, skrzyń będących opakowaniem i butelek; Monopolu Tytoniowego — surowiec i gotowe wyroby tytoniowe, oraz opakowania; Monopolu Solnego — sól; Monopolu Zapałczanego — zapałki i opakowanie;
g) Centralnego Zarządu Pańswowych Zakładów Graficznych w Łodzi do dnia 1 września 1946 r. w odniesieniu do maszyn, aparatów i narzędzi drukarskich; Centralny Zarząd P. Z. G. przesyła odpis każdego wydanego zezwolenia do wiadomości Ministerstwa Ziem Odzyskanych;
h) właściwych terenowo starostów w odniesieniu do nowowyprodukowanej stolarszczyzny i nowowyprodukowanych mebli.

6. Zakwestionowane przy kontroli, a wywożone bez zezwolenia ruchomości podlegają zatrzymaniu bez względu na ich wartość i pozostają pod dozorem miejscowego Urzędu Likwidacyjnego i nie mogą być nikomu wydane bez dyspozycji Ministerstwa Ziem Odzyskanych.

Wicedyrektor Depart. (—) Mgr J. Głowecki

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE.

Zarząd Miejski miasta Raciborza podaje do wiadomości, że droga państwowa *Racibórz—Gliwice* zostaje *zamknięta dla ruchu kołowego* w km. 1.894, t. j. między wsią Markowice a miastem Racibórz, z powodu rozpoczęcia robót, związanych z odbudową mostu stałego na kanale rzeki Odry. Objazd do Raciborza od strony Gliwic i odwrotnie odbywać się będzie przez Rybnik.

34/P ZARZĄD MIEJSKI w RACIBORZU.

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski rozpisuje
przetarg nieograniczony
na rozbiórkę i odbudowę zniszczonych mostów żelbetowych, oraz budowę mostu objazdowego, a mianowicie:
1) trzy mosty żelbetowe w ciągu drogi państwowej Cieszyn—Bielsko w km 46.600, 48.300 i 49.400;
2) nad rzeką B. Przemszą w Niwce w ciągu drogi państwowej Mysłowice—Kraków;
3) budowę mostu półstałego objazdowego nad rzeką Osobłogą w Żywocicach, w ciągu drogi państwowej Krapkowice—Koźle w km 1.400.

Termin wykonania robót do dnia 31 marca 1947 r.

Oferty należy składać na każdy most osobno w zalakowanych kopertach bez stempla firmowego, zaopatrzonych odpowiednim napisem, wyszczególnionym w punkcie 1, 2 i 3, w terminie do dnia *13 września 1946 r., godz. 12* — w kancelarii Wydziału Komunikacyjnego, gmach Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach, pokój 518 IV piętro.

Otwarcie ofert nastąpi w tym samym dniu o godz. 12.15.

Urząd Wojewódzki zastrzega sobie prawo wyboru oferenta niezależnie od wysokości sumy oferowanej, prawo wyłączenia niektórych kategorii robót oraz prawo unieważnienia przetargu w całości lub częściowo bez podania powodów.

Pierwszeństwo otrzymania robót z przetargu, przy tej samej lub zbliżonej (w ramach 5%) sumie ofertowej, będą mieli ci oferenci, którzy wykupili większą od pozostałych ilość obligacyj Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju.

Przystępujący do przetargu obowiązani są załączyć zaświadczenie instytucji subskrybującej o wysokości nabytych obligacyj P. P. O. K. 1946.

Do przetargu należy dołączyć przepisowe wadium w wysokości 2% do sumy 1.000.000 zł, kosztorysu ofertowego i 1½% — do 5.000.000 zł kosztorysu. Poza tym należy ściśle stosować się do warunków przetargu.

Warunki przetargowe oraz formularze ofertowe można nabyć w Wydziale Komunikacyjnym, gmach Urzędu Wojewódzkiego, pokój 526. Tam też można zaznajomić się z „Ogólnymi warunkami dostaw i robót w podległej Ministrowi Komunikacji administracji dróg kołowych i wodnych“ oraz uzykać potrzebne informacje w związku z ogłoszonym przetargiem.

Za Wojewodę:
(—) Inż. Wacław Bachowski.
Kierownik Oddziału Mostowego.

WOJEWÓDZKI URZĄD ZIEMSKI
Wydział Wodno-Melioracyjny
w Katowicach
Nr. WM-V-4/1

PRZETARG NIEOGRANICZONY.

Wojewódzki Urząd Ziemski — Wydział Wodno-Melioracyjny w Katowicach ogłasza przetarg nieograniczony na wykonanie drenowania gruntów w rozparcelowanym majątku Przędza, pow. Niemodlin, o powierzchni około 20 ha.

Przedmiotowe roboty mają być wykonane zgodnie z „Ogólnymi warunkami budowy“ zatwierdzonymi przez Min. Robót Publicznych zarządzeniem z dnia 24. 4. 1928 r. L. I-1067 i uzupełnionymi zarządzeniem tegoż Ministra z dnia 23. 5. 1929 r. L. I-1576 oraz „Instrukcją tymczasową dla wykonania robót drenarskich“ wydaną przez Urząd tutejszy.

W. U. Z. zastrzega sobie prawo zwiększenia względnie zmniejszenia o 25% oddanych w wyniku niniejszego przetargu robót.

Przedmiotowe roboty mają być wykonane w terminie do dnia 1 grudnia 1946 r.

Oferty na roboty objęte niniejszym przetargiem należy składać na formularzu, który można otrzymać wraz z bliższymi informacjami w Wydziale Wodno-Melioracyjnym Wojewódzkiego Urzędu Ziemskiego w Katowicach przy ul. Dąbrówki Nr 9, pokój 321, w godzinach od 10 do 13, do skrzynki na oferty tegoż Wydziału w terminie *do dnia 5 września 1946 r., godz. 10.*

Do oferty należy dołączyć pokwitowanie kasy Urzędu Skarbowego w Katowicach, stwierdzające, że oferent wpłacił tamże kwotę odpowiadającą 1% sumy ofertowej, a to jako wadium.

Złożone oferty wiążą oferentów przez okres dwóch tygodni licząc od terminu składania ofert. Oferent składający wadium, uchylający się następnie od podpisania umowy względnie wycofujący ofertę w sposób sprzeczny z niniejszymi warunkami przetargowymi, traci je na rzecz Skarbu Państwa. Dotyczy to również oferentów zwolnionych od składania wadium, przyczym podstawę do obliczenia należnej wpłaty stanowiłaby przyjęta oferta.

Zmiana względnie cofnięcie oferty dopuszczalne są jedynie w sposób przewidziany dla składania ofert.

Warunki płatności:
a) 10% od zatwierdzonej sumy ofertowej przed rozpoczęciem robót za złożeniem odpowiedniego zabezpieczenia (list gwarancyjny państwowej instytucji bankowej, książeczka P. K. O. lub K. K. O. itp.),
b) rachunki częściowe złożone w czasie budowy będą wypłacane w ciągu 14 dni, licząc od dnia złożenia rachunku, sporządzonego na podstawie protokolar-

nego przejęcia robót przez Urząd Wodno-Melioracyjny w Nysie. Z wypłacanych kwot potrącać się będzie 15% na poczet udzielonej ad a) zaliczki oraz 5% na fundusz gwarancyjny. Rachunki częściowe nie mogą być składane częściej niż co 4 tygodnie,

c) reszta należności zostanie wypłacona po upływie okresu gwarancyjnego, to jest po upływie sześciu miesięcy od dnia komisyjnego przejęcia ukończonych robót.

Komisyjne otwarcie ofert nastąpi w dniu 5 września 1946 r. o godzinie 10.

W. U. Z. przysługuje prawo:
1) wyboru oferenta bez względu na cenę,
2) uznania, że przetarg nie dał wyniku,
3) zlecenia wykonania częściowo lub w całości robót przewidzianych w ślepym kosztorysie pod poz. 5, 7, 9, 15a i 15b zainteresowanym właścicielom gruntów drenowanych bez prawa do jakichkolwiek roszczeń odszkodowawczych ze strony przedsiębiorcy.

Za Prezesa Woj. Urzędu Ziemskiego
Naczelnik Wydziału Wodno-Melioracyjnego
193 (—) Inż. Z. Żarnecki.

Odb. 12/6/8

Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski, Wydział Odbudowy, rozpisał

przetarg nieograniczony

na wykonanie robót budowlanych i instalacyjnych przy rozbudowie Szkoły Przemysłowej w Bielsku, termin składania ofert *upływa dnia 11 września 1946 r., o godz. 12-tej.* Szczegóły ogłoszenia są na tablicy w Urzędzie Wojewódzkim, IV. p.

(—) Inż. Roman Maryniarczyk,
Naczelnik Wydziału Odbudowy,

OGŁOSZENIA SĄDOWE

W rejestrze handlowym B. 1935 Sądu Okręgowego w Katowicach wpisano dnia 18. 2. 1946 przy firmie: „S. T. B." Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Katowicach, że Jerzy Kołoczek mgr. ustąpił z zarządu, zaś na jego miejsce został wybrany Palica Ryszard, inżynier. P/20

OGŁOSZENIE.

Na wniosek Bronisławy Kokoszkowej zamieszkałej w Tychach, ul. Stawowa 12, wszczyna się postępowanie celem uznania za zmarłego męża wnioskodawczyni, Antoniego Kokoszkę, urodzonego dnia 8. VI. 1910 r., syna Józefa i Anny ze Skrabaków, ostanio zamieszkałego w Tychach, który został w marcu 1942 r. powołany do wojska niemieckiego, brał udział w walkach na Kaukazie i od stycznia 1943 r. nie daje wiadomości o sobie.

Zaginionego wzywa się, aby w terminie trzech miesięcy zgłosił się w tut. Sądzie, gdyż w przeciwnym razie może być uznany za zmarłego. Wszystkie osoby, które mogą udzielić wiadomości o zaginionym, wzywa się aby w terminie powyższym doniosły o tym Sądowi.

Sąd Grodzki w Mikołowie.

OGŁOSZENIE

Likwidatorzy firmy Königshütter Wohnungsbaugesellschaft m. b. H. w Chorzowie wzywają wierzycieli firmy do zgłoszenia ich wierzytelności w nieprzekraczalnym terminie trzech miesięcy od daty ostatniego ogłoszenia pod adresem firmy w Chorzowie, Ratusz.

Broda, Dyrda, Wróżyna 164
Chorzowska Spółka Budowl. Mieszk. z.o.o. w likwidacji.

Prezes Sądu Okręgowego
w Raciborzu
Prez: 526/46

W myśl rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 27 listopada 1945 r. Dz. U. R. P. P. Nr 43, zostali powołani na ławników w postępowaniu doraźnym i w sprawach o przestępstwach szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy Państwa:
1. Baran Józef, Głąbczyce, Powstańców 38,
2. Dziewałtowski, Nowa Wieś, Gm. Głąbczyce,
3. Grabowski Zygmunt, Głąbczyce, Warszawska,
4. Janusz Adam, Głąbczyce, Kościelna 16,
5. Krysztalowicz Edward, Głąbczyce, Mickiewicza 23,
6. Koźmiński Stanisław, Głąbczyce, Fabryczna 6,
7. Korepta Julian, Głąbczyce, Grunwaldzka 18,
8. Kowalski Bolesław, Głąbczyce, Powstańców 16,
9. Kobus Mieczysław, Głąbczyce, Stalina 7,
10. Krzywkowski Stanisław, Głąbczyce, Chrobrego 10,
11. Miarczyński Mieczysław, Łączki, gm. Mokre, pow. głąbczycki,
12. Mazur Witold, Głąbczyce, Kozielska 11,
13. Malinowski Józef, Głąbczyce, Stacja Kolejowa,
14. Mazur Władysław, Głąbczyce, Wodna 7,
15. Makarczyk Józef, Głąbczyce, Gdańska 42,
16. Mesiarz Władysław, Głąbczyce, Stalina 4,
17. Pajor Eugieniusz, Głąbczyce, Powstańców 8,
18. Prostak Marian, Głąbczyce, Grunwadlzka 2,
19. Rogoszewski Witold, Głąbczyce, Chrobrego 10,
20. Serpina Mieczysław, Głąbczyce, Niepodległości 9,
21. Szczepaniak Paweł, Głąbczyce, Wałowa 1,
22. Szymonowicz Maria,, Głąbczyce, Chrobrego 9,
23. Utecht Franciszek, Głąbczyce, Warszawska 27,
24. Wysocki Bolesław, Głąbczyce, Krakowska 1,
25. Witek Edmund, Głąbczyce, Kręta 11. 26

OGŁOSZENIE.

II. Zg. 31/46 Lubliniec, dnia 15 czerwca 1946 r.

Obywatelka Jadwiga Dobrzelak z Glinicy wystąpiła w Sądzie Grodzkim w Lublińcu z wnioskiem o wszczęcie postępowania celem uznania za zmarłego jej męża Walentego Dobrzelaka, urodz. 22 września 1909 r. syna Marcina i tegoż żony Józefy z domu Albinawska zaginionego od 1 września 1939 r. uchodząc przed armią niemiecką.

Wyżej wymienionego wzywa się, aby w wyżej wymienionym Sądzie stawił się najpóźniej w terminie 15 września 1946 r. godz. 10. pokój nr 27 — inaczej zostanie uznany za zmarłego.

Wszyscy którzy by mieli jakąkolwiek wiadomość o życiu lub śmierci Walentego Dobrzelaka, wyżej wymienionego, winni o tym donieść oznaczonemu Sądowi najpóźniej w terminie powyższym.

SĄD GRODZKI.

III. Co. 87/45

Sprostowanie wywołania.

Na wniosek Piotra Łakoty w Częstochowie prostuje się wywołanie z dnia 18. 12. 1945 w tym kierunku, że wywołaniu podlegają 3697 sztuk akcji Tow. Akc. Górnośląskie Zakłady Drzewne w Lublińcu od 1—50.000 Mk niem. na ogólną kwotę 19.250 Mk niem. a nie 1925 sztuk po 10.000 Mk niem. na ogólną kwotę 19.250.000 Mk niem.

Wierzycieli uprawnionych, posiadaczy akcyj wzgl. osoby roszczące sobie do własności wyżej wymienionych akcyj wzywa się, by najpóźniej w terminie 10. 9. 1946 r., godz. 12, zgłosili swoje prawa i przedłożyli odnośne akcje, w przeciwnym razie zostaną z ich prawami wykluczeni a akcje pozbawione mocy.

Lubliniec, dnia 8 lipca 1946 r. P/22
SĄD GRODZKI (—) J. Kaczmarek.

Prezes Sądu Okręgowego
w Katowicach

OGŁOSZENIE.

W myśl rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 27 listopada 1945 r. Dz. U. R. P. Nr. 53 zostali powołani na ławników w postępowaniu doraźnym i w sprawach o przestępstwa szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy Państwa:
1. Izdebski Walerian, Mysłowice,
2. Rybak Franciszek, Mysłowice, Rymera 3,
3. Kudera Franciszek, Mysłowice, Ks. Nygi 68,
4. Mis Robert, Mysłowice, 6 Maja 44.

5. Podzimski Jan, Mysłowice, Strzelecka 2 a.
6. Augustyniak Jan, Mysłowice, Sowińskiego 56.
7. Adamiak Jan, Mysłowice, Miarki 3,
8. Zielonka Tomasz, Mysłowice, Parkowa 6.
9. Michalski Paweł, Mysłowice, Janowska 4,
10. Ilk Teofil, Mysłowice, Sobieskiego 16,
11. Barczyk Wiktor, Mysłowice, Miarki 6,
12. Tobola Teodor, Mysłowice, Miarki 12,
13. Krzeszowiec Wojciech, Mysłowice, Miarki 4.

SĄD GRODZKI W CHORZOWIE
I. Zg. 146-147/46

Na wniosek Szlamy Waniewicz zam. w Chorzowie I., ulica Strzelców Bytomskich nr. 1, m. 7, wszczęto postępowanie o uznanie za zmarłe:

1) jego żonę Chaję Machę Waniewicz, ur. 27. 8. 1893 r. w Wolbromiu pow. Olkusz, córkę Szmula Sarny i Pezli z domu Połtorak,
2) jego córkę Janinę Waniewicz, ur. 22. 3. 1930 r. w Nowych Hajdukach, córkę Szlamy i Chaji Machy z domu Sarna,

ostatnio zamieszkałe w Chorzowie, ul. Dąbrowskiego 23, które zostały w czerwcu 1941 r. wywiezione do Oświęcimia, i od czasu tego nie dały żadnego znaku życia.

Zaginione wzywa się, aby jeżeli żyją, zgłosiły się do tut. Sądu w terminie do trzech miesięcy od daty niniejszego ogłoszenia, gdyż w przeciwnym razie zostanie wydane postanowienie uznania ich za zmarłe.

Wzywa się także osoby, które mogą udzielić wiadomości o zaginionych, aby w terminie powyższym doniosły o nich tut. Sądowi do powyższego znaku akt.

31/P SĄD GRODZKI.

ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową Nr. W-32, wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski na nazwisko Walkarz Franciszek. 144

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu D. K. W. nr. rej. A-762128, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice, na Instytut Szybownictwa, Bielsko. 167

Unieważnia się zgubiony dowód rejestracyjny samochodu „Chevrolet" Nr. rej. C-73407 wystawiony przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice, na Wojewódzki Komitet P. P. R. w Katowicach. 166

Unieważnia się zgubiony dowód rejestracyjny samochodu „Ford-Eiffel" nr. rej. A-65497, wystawiony przez Okręgowy Urząd Samochodowy, na Wojewódzkiego Pełnomocnika Akcji Siewnej w Katowicach. 165

Unieważnia się zgubione zaświadczenie obywatelstwa wystawione przez Starostwo Powiatowe Bielsko, zaświadczenie R. K. U.-Bielsko oraz dowód osobisty na nazwisko Kunkiel Bronisław, Dziedzice-Grabowice 645. 145

Unieważnia się zgubiony dowód rejestracyjny motocykla marki N. S. U. Nr. rejestr. M-69997, wystawiony przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Państwowy Monopol Zapałczany Czechowice. 146

Unieważnia się zgubione prawo jazdy, wystawione przez władze angielskie na nazwisko Dyla Roman. Katowice, ul. Dębowa 16. 147

Unieważnia się zgubione dwa dowody tożsamości koni na nazwisko Szołtys Józef, Pruchna 26. 175

Unieważnia się zagubioną kartę rejestracyjną samochodu osobowego marki „Steyer" Nr. A-67327, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na firmę „Elevator" Katowice. 148

Unieważnia się skradziony dowód rejestracyjny samochodu ciężarowego marki „Krupp" Nr. C-13563, wystawiony przez Urząd Samochodowy Gdańsk na Polski Czerwony Krzyż Warszawa. 149

Unieważnia się prawo jazdy (zielone) na motocykl Nr. 5120 wystawione przez Urząd Wojewódzki Śl.-Dąbrowski Katowice na nazwisko Jmiela Tadeusz, Kraków, plac Kossaka 3. 150

Unieważnia się zgubione prawo jazdy, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na nazwisko Skuta Aleksander Katowice, Powstańców 12. 151

Unieważnia się skradzioną kartę ewidencyjną samochodu marki „Hanomag" Nr. rej. A-70265, wyst. przez Okr. Urz. Sam. Kat. na Państw. Zarząd Wodny Gliwice. 152

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr. 321/1 wystawioną przez Dyrekcję Poczt i Telegrafów Katowice, oraz legitymację Weteranów Powstań Śląskich, na nazwisko Widera Ignacy Katowice, Kochanowskiego 2. 154

Unieważnia się zaświadczenie próbnej rejestracji P. R.-6587 na motocykl marki „Motosacsuche" nr. silnika 442 w użytkowaniu Ob. Szymańskiego Ludwika zam. w Dąbrówce Wielkiej, a wydane przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach dnia 19. 6. 46 r. 155

Skradziono motocykl marki D. K. W. nr. rej. M-66354, nr. silnika 182234, nr. podwozia 125715 zarejestrowany na Ministerstwo Komunikacji P. K. S. Zawiercie. 156

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu marki „Opel-Olimpia" Nr. rej. A-70018. Nr. silnika 3917852, Nr. podw. O. L.-38-59560, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Zjednoczenie Przemysłu Przetwórczo-Tłuszczowego w Gliwicach. 157

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną samochodu „Opel-Olimpia", Nr. rej. A-92932, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Mikołowskie Zjednoczenie Przemysłu Węglowego. 158

Unieważnia się skradzioną kartę ewidencyjną samochodu marki B. M. W. Nr. rej. A-A2258, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Zjednoczenie Kopalń Rudy Żelaznej w Częstochowie. 160

Unieważnia się skradzioną kartę ewidencyjną samochodu D. K. W. Nr. rej. C-72580, wystawioną przez Główny Urząd Samochodowy Warszawa na Hurtownię Kolonialno-Spożywczą w Będzinie. 161

Unieważnia się zgubiony dowód rejestracyjny samochodu „Ford-Gaz" Nr. rej. C-66736, Nr. silnika 127574, Nr. podw. 127574, wystawiony przez Okręgowy Urząd Samochodowy Katowice, dla Gliwickiego Zjednoczenia Przemysłu Węglowego, Kopalni Sosnica. 162

Unieważnia się skradzione prawo jazdy Nr. 830/38 na nazwisko Zdanowicz Feliks, wystawione przez Urząd Wojewódzki w Brześciu n/B. 163

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr Piotr Białowski.*

PRENUMERATA: Roczna 360.— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4.— zł, druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. Cena 20,— zł.

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 20100